

คนเก่าเล่าให้ฟัง ภาค ๒

พล ต.วสันต์ พานิช

R9004

เรื่องที่ ๔ บันทึกแห่งความหลัง

ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับศิษย์ไม่มีความเสื่อมคลาย จึงใครขอเล่าเรื่องเก่าใหม่ สิ่งอันพันล้นน้อยเท่าที่มีความทรงจำยังอำนวยให้ ที่ข้าพเจ้าได้ผ่านประสบพบเห็นความสามารถทุก ๆ ด้านของหลวงพ่ोजริญ เมื่อ ๓๐ กว่าปีที่ผ่านมาแล้วจนกระทั่งปัจจุบันมีอย่างไร ปรากฏผลงานเป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาของเราทั้งหลายอยู่แล้วมิใช่หรือ จึงขออนุญาตให้คนแก่ชอบเล่าเรื่องเก่า ๆ ในครั้งอดีต มีเรื่องราวเป็นมาอย่างไรเกี่ยวกับ พระคุณเจ้า เจ้าประคุณพระราชสุทธินาถมงคล ดังต่อไปนี้

๑. ได้พบพระคุณเจ้าเป็นครั้งแรก

ในปี ๒๔๙๘ ข้าพเจ้าได้พบพระภิกษุรูปหนึ่งบริเวณสระแก้ว จ.ลพบุรี รูปร่างผอมสูง วัชรุน เป็นสง่าน่าเลื่อมใส เดินเข้ามาทักและได้ถามข้าพเจ้าว่า “บ้านพันโท ชมอยู่ที่ไหน อาตมาจะมาพบท่าน” ข้าพเจ้าได้เรียนท่านว่า “ท่านมีธุระกับ พ.ท. ชมเรื่องอะไรครับ” พระคุณเจ้าพูดว่า “จะมาสันทนาแลกเปลี่ยนความรู้ วิทยาศาสตร์ทางจิต โดยเฉพาะการสะเดาะกัญแจเป็นที่น่าสนใจ” เมื่อสนทนากันพอสมควรแล้วจึงได้รู้ว่าท่านคือ พระปลัดจริญ ฐิตธมฺโม อยู่วัดพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ข้าพเจ้าได้นำท่านตรงไปยังบ้านพักของ พันโทชม สุตันธรัต (ยศในขณะนั้น) อยู่ที่ห้องแถวติดบริเวณสระแก้ว เมื่อท่านทั้งสองได้พบปะสนทนากันแล้ว ข้าพเจ้าก็กราบลาเพื่อไปทำธุระที่อื่นต่อไป

ต่อมาวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เรียนถามท่าน ผบ.พัน ชม เกี่ยวกับเรื่องการสะเดาะกัญแจ การไล่ผีที่สิงอยู่ในคน ท่านมีวิธีการตรวจสอบขับไล่อย่างไร ท่านได้อธิบายการใช้พลังจิตวางไว้ที่ไหน ผีจะออกจากร่างให้สังเกตปลายนิ้วมือ นิ้วเท้า ถ้าไม่มีการสั่นแล้วถือว่าวิญญาณร้ายนั้นได้ออกไปแล้ว ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่เคารพนับถือของ นายทหาร นายสิบในศูนย์การทหารปืนใหญ่ ใครเดือดร้อนเรื่องนี้ท่านยินดีช่วยเหลือ

๒. ไปหาซื้อไก่พันธุ์กลับได้ของดี

ในปีเดียวกัน ข้าพเจ้าและพลขับเดินทางไปซื้อไก่พันธุ์ บริเวณ อ.พรหมบุรี แต่ไม่มีไก่พันธุ์ตามที่ต้องการ เวลาใกล้ค่ำลมฝนโชนมา จึงเข้าไปหลบฝนในวัดพรหมบุรี

บังเอิญได้พบกับ **ท่านพระปลัดจรัญ** เป็นครั้งที่สอง ท่านดีใจให้โยมจัดอาหารและเครื่องดื่มมาเลี้ยงและชักชวนให้พักแรมที่วัดสักหนึ่งคืน รุ่งเช้าค่อยกลับ ข้าพเจ้าก็น้อมรับสนองตามคำขอร้อง และรู้สึกอบอุ่นดีใจที่ท่านได้มีจิตเมตตากรุณาต่อพวกเราเป็นอย่างมาก ทั้ง ๆ ที่ท่านก็มีภาระยุ่งกับงานก่อสร้างโบสถ์อยู่ในขณะนั้น

พอรุ่งเช้าท่านให้โยมจัดอาหารมาให้อีก เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็เรียนขอของดีไว้สักการบูชา ท่านได้ขึ้นไปบนหอสวดมนต์หาพระธาตุสาวก แล้วมอบให้พวกเราไปบูชาคนละองค์

ต่อมาในปี ๒๔๙๙ ข้าพเจ้าจำต้องย้ายเข้าศึกษาในโรงเรียนเสนาธิการทหารบกเป็นเวลา ๒ ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็ย้ายไปรับราชการที่มณฑลทหารบกที่ ๔ จ.ลำปาง แล้วมาเข้าเรียนโรงเรียนส่งกำลังบำรุงทหารบก เมื่อสำเร็จการศึกษาได้บรรจุเป็นอาจารย์ที่นี้อยู่ ๗ ปี ได้ลี้มเหตุการณ์ความสัมพันธ์กับท่านพระปลัดจรัญจนหมดสิ้น เนื่องจากมิได้ปฏิบัติธรรมะ มีวาทะเรื่องเพลิดเพลินในกองกิเลสเป็นส่วนใหญ่

๓. เป็นพระสุปฏิปันโน

หลวงพ่อก็มีความรอบรู้ในหลักธรรมวินัย เป็นนักปฏิบัติธรรมหยั่งรู้อย่างลึกซึ้งภายในมานานแล้ว เป็นนักพัฒนาวัดตัวอย่าง พุทธจริงทำจริง ประชาชนเลื่อมใส มีศรัทธาช่วยเหลือทุกอย่าง ทำให้วัดมีความเจริญรุ่งเรืองมาตามลำดับ ท่านยอมเสียสละอุทิศกายใจให้สาธุศิษย์ได้รับประโยชน์ตามที่มุ่งหวัง ผู้ใดมีทุกข์ร้อนมาปรึกษาหลวงพ่อก็จะเปิดเป้าให้คลายทุกข์ แนะนำทางแห่งความพ้นทุกข์ ให้ได้รับผลเป็นที่น่าพอใจทุกรายไป เท่าที่ข้าพเจ้าไปประสบพบเห็นเป็นเรื่องจริงพอสรุปได้ดังนี้

๓.๑ มีญาณหยั่งรู้อ่างหน้า

๓.๑.๑ คอยก่อน

ในวันหยุดราชการข้าพเจ้าเดินทางไปเยี่ยมพระคุณเจ้าที่วัดอัมพวัน โดยมีได้นัดหมายไว้ก่อน เมื่อข้าพเจ้าไปถึงวัดได้พบกับแม่ชีมะลิ (ขณะนี้สึกแล้ว) กำลังชงน้ำชาและพูดว่า “หลวงพ่อดีสั่งให้ จันทริยมน้ำชาไว้ให้เสธ. วันนี้ท่านจะมา และให้บอกท่านให้รอก่อน จะไปธุระที่โรงไม้ ตลาดสิงห์บุรี ประเดี๋ยวจะกลับมา” ข้าพเจ้าดื่มน้ำชาแล้วเดินดูรอบ ๆ วัด สักพักหนึ่งหลวงพ่อก็กลับมาและนั่งสนทนาเรื่องพัฒนาวัดและปัญหาต่าง ๆ

๓.๑.๒ พระบูชา (ปลอม)

ในปี ๒๕๑๐ เวลาพลบค่ำ ข้าพเจ้าไปวัดหนึ่งใน จ.ลพบุรี เจ้าอาวาสได้หยิบพระบูชาทองคำ ขนาด ๕ นิ้ว สมัยศรีวิชัย มาให้ข้าพเจ้าดูเป็นขวัญตา ติราคาเช่าไว้ ๑๒.๐๐๐ บาท ข้าพเจ้ายกมาพิจารณา ดูเห็นเป็นทองคำสุกปลั่งมีน้ำหนักมาก รู้สึกดีใจนึกว่าเป็นบุญวาสนาของเราแท้ ๆ นึกอยู่ในใจว่า ถ้าเป็นของจริงก็จะกู้ยืมเงินมาเช่าแน่ ๆ ข้าพเจ้าใจร้อน หากไม่เอาประเดี๋ยวคนอื่นจะชิงไปเสียก่อน จึงเอ่ยปากขอยืมเจ้าอาวาสไปดูก่อน เรื่องเงินว่ากันทีหลัง เจ้าอาวาสตกลง นอกจากนั้นเจ้าอาวาสยังเอาพระเครื่องดินเผาสมัยทวารวดีมาให้ดูอีกด้วย ความไม่รู้เรื่องเนื้อเก่าหรือไม่ ข้าพเจ้าก็เหมาจ่ายเงินไปหลายร้อยบาท ต่อไม่ได้นำพระทองคำมาบ้านที่กรุงเทพฯ แล้วให้ถ้าแก่ช่างทองหน้าบ้านดู ถ้าแก่จะขอซื้อ ข้าพเจ้าบอกให้เอาไปร้านทองเยาวราชดูดีราคาดูก่อน ถ้าเป็นของแท้ก็จะให้เช่า ถ้าแก่หายไปสักพักหนึ่ง กลับมาบอกพร้อมคืนพระทองคำ “เขาไม่เช่า เป็นพระปลอมทำมาหลายปีแล้ว ช่างในเป็นตะกั่ว ช่างนอกทาทองคำมีหนาบางเป็นบางตอน” ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้นใจไม่สู้จะดี แต่ยั้งนึกว่าของแท้อยู่รำไป เมื่อข้าพเจ้าเดินทางกลับไปลพบุรีจึงตัดสินใจนำไปให้หลวงพ่ोजริญดู เมื่อท่านได้รับพระทองแล้วท่านก็พลิกซ้าย พลิกขวา หน้า หลัง แล้วพูดว่า “ท่านได้มาจากไหน ไม่เห็นมีพุทธานุภาพเลย เท่าที่อาตมาเคยเห็นมา ถ้าเป็นของแท้แล้วเนื้อภายในเป็นสามกษัตริย์ (ทอง-นาก-เงิน)” ข้าพเจ้าได้เรียนว่า “ได้มาจากวัด... นั้นและยังมีซากกรออยู่” พระคุณเจ้าบอกว่า “อาตมาจะไปฉันทะที่บริเวณแถวนั้นพรุ่งนี้ มีเวลาจะได้เข้าไปพิจารณาดู จะเป็นจริงอย่างไรจะมาบอกให้ทราบ” ต่อมาวันรุ่งขึ้นตอนบ่าย หลวงพ่ोजริญได้เข้ามาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้านในค่ายทหารและบอกว่า “ทุกอย่างเป็นของปลอม เขาทำขึ้นเองเป็นพุทธพาณิชย์” ข้าพเจ้าตกใจและเสียใจเลยถือโอกาสถวายพระทองคำนั้นให้ท่านไป นี่แหละเป็นบทเรียนที่เราเชื่อคนง่าย เสียรู้เขา จำไว้จนตาย ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือเจ้าอาวาสองค์นั้นตลอดมา

๓.๑.๓ ตายแน่ไม่ตายน่า

อยู่มาวันหนึ่งลูกอาเสียบ้านอยู่ จ.อุทัยธานี มาเยี่ยมญาติที่ จ.สิงห์บุรี แจ้งความประสงค์ให้ญาติทราบว่าการหาอาจารย์ที่เก่ง เพื่อนิมนต์ไปสวดมนต์ทำบุญให้เตี้ยซึ่งป่วยอยู่ในขณะนี้ พวกญาติจึงได้พามาพบหลวงพ่ोजริญที่วัดอัมพวัน และเมื่อได้พบกันแล้วลูกอาเสียบได้เล่าเรื่องการเจ็บป่วยของเตี้ย

ซึ่งมีอาการอยู่ในขั้นอันตรายเป็นตายเท่ากัน เพราะเชื่อมั่นในพระหมอดูซึ่ง ทำนายไว้ ญาติโยมจำนวนมากยอมรับนับถือเคารพท่านมาก พุดอะไรก็เป็น อย่างนั้น ก่อนที่เตี้ยจะเสียชีวิตในวันที่พระหมอดูได้กำหนดไว้ นั้น จึงใคร่ขอ นิมนต์หลวงพ่อกับไปร่วมพิธีสวดมนต์ทำบุญเพิ่มกุศลให้เตี้ยไปสู่สุคติในภพหน้า เมื่อหลวงพ่อกับจรรยาได้พิจารณาโดยถี่ถ้วนแล้ว จึงพุดว่า “ยินดีรับนิมนต์ แต่จะ เดินทางไปในวันที่พระหมอดูกำหนดว่าเตี้ยจะตาย เพราะวันอื่นอาตมา ไม่ว่าง” ลูกเก้าแกตกใจว่า รูน ไม่ทันตั้งตัวจึงพุดสวนตอบโต้ทันทีว่า “วัน นั้นเตี้ยของผมตายแล้ว หลวงพ่อกับไปวันนั้น เตี้ยก็ไม่มีโอกาสได้ทำบุญ ก่อนตายซีครับ” หลวงพ่อกับมยิ้มแล้วพุดปลอบใจว่า “ใจเย็น ๆ เตี้ยยังไม่ ตายหน้า เชื่อกันเถอะ” ลูกเก้าแกก็ยังไม่ยอมเชื่อฟังใจเชื่อพระหมอดู ๑๐๐% ได้พุดทิ้งท้ายด้วยความอาลัยอาวรณ์ว่า “เตี้ยต้องตายแน่ ๆ แต่จำต้อง ยอมรับวันที่หลวงพ่อกับกำหนดพิธีในวันนั้น และขอกราบลาหลวงพ่อกับไป เตรียมงานต่อไป”

เมื่อถึงวันกำหนดนัด หลวงพ่อกับได้เดินทางไปยังบ้านงาน จ.อุทัยธานี พวกเราอยู่ที่วัดอัมพวัน ซึ่งมีข้าพเจ้า พี่สุมาลย์ ชโลธร (เป็นบุคคลสำคัญ ช่วยเหลืองานกุศลและสร้างพระประธาน สร้างโบสถ์ สร้างศาลาสวดพระ อภิธรรม สิ่งก่อสร้างอื่น ๆ รวมทั้งการบริการอาหารเครื่องดื่มถวายพระ สามเณร ซี่พราหมณ์ และญาติโยมที่ได้มาร่วมพิธีในวัดอัมพวันอยู่เสมอ นับได้ ว่าเป็นผู้มีจิตศรัทธาอันแรงกล้า สนับสนุนส่งเสริม พี่ทองย้อย ชโลธร ในการ สร้างกุศลเป็นอย่างมาก และเป็นที่น่าเสียดายในการจากไปของพี่ทองย้อย ถ้า อยู่ก็คงจะทำประโยชน์ให้แก่วัดอีกมากมาย) และ อุบาสิกามะลิ อิ่มสำอางค์ (ขณะนี้ก็มีครอบครัวแล้ว) ได้รอฟังข่าวการกลับมาของหลวงพ่อกับ ด้วยใจเป็นห่วง พวกเราเฝ้าพุดกันที่เล่นที่จริงว่า ถ้าหลวงพ่อกับไปพลาดทำเสียที่เขา พวกเราจะ เอาหน้าไปไว้ไหนกัน ได้แต่อธิษฐานเอาใจช่วยหลวงพ่อกับตลอดเวลา พวกเรา รอจนใกล้ค่ำ จึงต้องแยกย้ายกันกลับบ้าน

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมหลวงพ่อกับเพื่อฟังข่าว และได้เรียนถามเรื่อง แก้วแก้อยังมีชีวิตอยู่หรือไม่อย่างไร หลวงพ่อกับได้พุดว่า “แก้วแก้อยังไม่ตาย หอน พนมมือฟังพระสวดมนต์ ลูกชายได้ประคองตัวลุกขึ้นนั่งถวายของ อาตมาได้แผ่เมตตาอุทิศส่งกุศลไปให้ เมื่อเสร็จพิธีอาตมาลงจากอาสนะ

มาพูดกับเจ้าแก้วว่าให้ทำใจดี ๆ ไม่เป็นไร ได้แนะนำปฏิบัติตนตามความเหมาะสม” เจ้าแก้วได้พูดว่า “ถ้าไม่ตาย หายดีแล้ว จะริบมาทำบุญที่วัดอัมพวันกับท่านทันที” อาตมาได้ลากลับ ลูกชายท่านพยุงเตี้ยมาส่งที่รถเลยตามความเป็นจริงแล้วพระหมอดูท่านดูแม่น เจ้าแก้วจะต้องตายในวันนั้นจริง ๆ แต่อาตมาได้พิจารณาทางโน้นแล้วเห็นว่ายังพอเสริมกุศลที่ยังขาดอยู่ ๕-๑๐% ได้ จึงได้ช่วยชีวิตเจ้าแก้วไว้ก่อน แต่กรรมมาตกอยู่กับอาตมา

ดังนั้นหลวงพ่อก็ได้เน้น ย้ำ พร้า เตือน ให้สานุศิษย์มีเวลาให้ริบปฏิบัติธรรม เพื่อสะสมบุญกุศลไว้เป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน ลูบคลำไม่ได้ แต่มีพลังงานที่จะส่งเสริมติดตัวไปเกิดในภพหน้า เช่นเดียวกับกระแสไฟฟ้าเดินตามขดลวด เรามองไม่เห็น แต่มีพลังให้เกิดแสงสว่างที่หลอดไฟ ใช้กับเครื่องจักรกล อำนาจประโยชน์ให้แก่มนุษย์

หลวงพ่อกเคยพูดอยู่เสมอว่า ไม่ช่วยตัวเองก่อน แล้วใครจะช่วยได้ ถ้าคนนั้นไม่ทำบุญ สวดมนต์ไหว้พระ เป็นการประจำแล้วก็เป็นกรยากที่จะช่วยกันได้ ต่อจากนั้นมาไม่กี่เดือน เจ้าแก้วหายป่วยแล้วจึงเดินทางมาวัดอัมพวันพร้อมด้วยลูกชายและญาติ ได้บริจาคปัจจัยร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ตามที่ได้ลั่นวาจาไว้

๓.๑.๔ โปรดเมตตากรุณา วิถีปฏิบัติและมนุษย์ ฯลฯ

หลวงพ่อกท่านปฏิบัติธรรมได้มากน้อยเพียงใด พระคุณเจ้ามิได้บอกใคร ไม่มีใครรู้ ได้มีพวกท้าวบุญผ่านมา ๗-๘ วัด และวัดสุดท้ายจะต้องมากินข้าววัดอัมพวัน ในกลุ่มคนที่มาด้วยกันได้พูดคุยกันว่า เจ้าอาวาสวัดนี้สำเร็จอรหันต์หรือเปล่า ท่านเจ้าคุณพูดเปรย ๆ ออกมาให้ญาติโยมฟังว่า “ที่นี่มีแต่อรหันต์ เร่เข้ามากินข้าววัดอัมพวันกัน” อันที่จริงอาหารรสเด็ดอร่อยเป็นฝีมือของลูกหลานแม่ครัวหัวป่าก์ สมภารสีกหาลาเพศไปหลายองค์แล้ว เพราะติดในรสของมัน เท่าที่ข้าพเจ้าได้เข้ามารับใช้สัมผัสสอย่างใกล้ชิด ได้ฟังจากญาติโยมมาหาให้ท่านช่วยในเรื่องต่าง ๆ และจากประสบการณ์ผู้เขียนเรื่องลงในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ (เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๘) พอจะสรุปได้ว่า หลวงพ่อกท่านมีญาณชั้นสูง สามารถแก้ปัญหาหายนานาชนิดเท่าที่จะทำได้เป็นต้นว่า

- ช่วยแม่กาหลง จากฐานะหนึ่งให้เป็นเทพฯ และช่วยวิญญาณที่มาปฏิบัติธรรม

- ช่วยบุคคลให้พ้นจากนรก นอกจากบุคคลนั้นมียกรรมที่ช่วยไม่ได้ มีตัวอย่างแม่ชีแดงตายไปจะลงนรก ขออนุญาตพญายมไม่ลงนรก แต่ขอมายู่วัดอัมพวัน ก็ได้มาเกิดเป็นลูกหมากินแต่กระดูกอย่างเดียว อยู่ได้ไม่นานก็ตายไป แล้วก็ไปลงนรกอย่างเดิมหนีไม่พ้น
- ช่วยรักษาเยียวยาแก่ผู้ปฏิบัติธรรม เมื่อประสบอุบัติเหตุได้หายป่วยรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์
- ช่วยสอนอบรมและแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องของผู้ปฏิบัติธรรมได้เข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง
- ช่วยแนะนำหนทางปฏิบัติให้แก่ญาติโยมที่มีความทุกข์ร้อนในครอบครัว ในหน้าที่การงาน กิจการบริษัท และอื่น ๆ ฯลฯ ได้หายคลายทุกข์ ได้เห็นแสงสว่างดำเนินชีวิต

บรรดาเจ้าศรัทธามีความเคารพนับถือท่านเจ้าคุณที่มีจิตเมตตากรุณาต้อนรับโดยมีเลือกชั้นวรรณะ จึงพร้อมใจกันสนับสนุนช่วยเหลือบำรุงกิจการด้านพระศาสนาด้วยความเต็มใจ

๓.๒ กตัญญูกตเวทิตาธรรม

ท่านเจ้าคุณได้เลี้ยงดูโยมบิดามารดาให้ได้รับความสุขสบายแก่ชราอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เป็นที่น่าปลื้มยินดีนัก ก่อนฤดูกาลเข้าพรรษา ท่านจะนำเครื่องสักการบูชาไปคารวะพระคณาจารย์ชั้นผู้ใหญ่เป็นกิจวัตรประจำปีมิได้ขาด ท่านยึดถือคติที่ว่า “ไปลามาไหว้ อ่อนน้อมถ่อมตน ปากหวาน ตัวก็อ่อน มือเป็นหงอน นอบน้อมกตัญญู”

๓.๓ ปฏิปทาบางอย่าง

๓.๓.๑ การต้อนรับแขก

ข้าพเจ้าได้เห็นท่านหลวงพ่อดำต้อนรับญาติโยมไม่จำกัดเวลาอยู่ ณ ที่ห้องชั้นล่างกุฏิเป็นประจำ บางครั้งมารับแขกชั้นผู้ใหญ่ ณ อาคารที่สร้างใหม่ เนื่องจากท่านมีอายุพรรษามากขึ้น การพักผ่อนก็มีน้อย ต้องเตรียมงาน สิ่งการ ร้างคำกล่าว บรรยายธรรมในวัดและภายนอก ทางเจ้าหน้าที่ได้กำหนดเวลารับแขกประมาณบ่าย ๒ โมง จนกระทั่งแขกลาโรง ท่านก็ขึ้นข้างบนปฏิบัติธรรมตลอดรุ่ง นอกจากอาหารลูกไม่ได้เท่านั้น บางคนใจร้อน

อยากจะพบแล้วรีบกลับ แต่เจ้าหน้าที่ก็ให้พบไม่ได้ เพราะบางครั้งท่านอาพาธ ใช้เวลาร่างหนังสือโต้ตอบหรือคำบรรยาย หรือใกล้เวลาฉันอาหาร ฯลฯ ดังนั้น ขอความกรุณาญาติโยมยึดคติของหลวงพ่อบอกว่า “มาได้ รอดได้ ทนได้ พบได้ ได้ดี” แต่เป็นคำที่ฝืนใจเรา ขอให้ยึดหลวงพ่อบอกท่านเถิดจะได้ดี ชั่ว ๆ จะได้พำ ร่มงามโดยไม่รู้ตัว แต่ข้าพเจ้าบรรจงเขียนคติของหลวงพ่อนี้ก็ฝืนใจเขียนจริง ๆ

๓.๓.๒ การบรรยายธรรม – วิปัสสนากรรมฐาน – ปรึกษาการกุศล

โดยปกติหลวงพ่อกำลังนำกล่าวต้อนรับ-อบรม-บรรยายธรรมให้แก่สงฆ์ สามเณร ชี อุบาสก อุบาสิกา ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ครู นิสิต นักศึกษา ญาติโยมที่เข้ามาปฏิบัติธรรมเป็นการประจำอยู่ตลอดปี จากสถิติตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ ถึงปี ๒๕๓๖ มีจำนวน ๑๖๘,๐๘๘ คน และรับกิจนิมนต์ไปแสดงธรรม นอกสถานที่หลายแห่ง ปัจจัยที่ได้รับส่วนใหญ่มอบสมทบทุนเข้ามูลนิธิ สมาคม โครงการต่าง ๆ เพื่อการกุศล โรงเรียน ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐาน ทอดกฐิน ผ้าป่าตามวัดต่าง ๆ สิ่งของที่ญาติโยมถวายพระคุณเจ้า นำเข้าไว้ใน ส่วนกลางสงฆ์ แบ่งปันกันใช้สอย

เนื่องจากท่านเจ้าคุณปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เป็นศูนย์รวมจิตใจของผู้ใคร่ ธรรมได้มาชุมนุมเพื่อรับแสงสว่างทางวิปัสสนากรรมฐานที่ถูกต้อง ปรากฏผล เป็นที่น่าพอใจยิ่ง แม้แต่ชาวต่างประเทศมีความศรัทธาเลื่อมใสในความเป็น อัศจรรย์ะ ตอบปัญหาข้อสงสัยของเขาเป็นที่พอใจ จึงยอมสละเข้าบวชฝึก ภาควิปฏิบัติในช่วงเวลาปิดภาคการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั่นก็ คือ มิสเตอร์วีโก บรูน ชาวนอร์เวย์ ได้ฉายาว่า พระภิกษุหาสจิตโต ตาม ประวัติน่าสนใจและศึกษาพุทธศาสนาฉบับภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว พูด ภาษาไทยได้คล่อง เขาเคร่งครัดปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง สงสัยมาถามท่าน หลวงพ่อ เมื่อเข้าใจแล้วก็ไปปฏิบัติ ก่อนจะลาสิกขา เขาสามารถส่งโทรจิตไป หาแม่ที่นอนป่วยที่บ้านประเทศนอร์เวย์ นอกจากนี้ก็มีชาวต่างประเทศ ททยอยมาขอบวชอีกหลายคน เพราะต้องการอยากจะศึกษาภาควิปฏิบัติให้รู้จริง ว่าสมาธิมีความสุข ให้คุณประโยชน์ในการแก้ปัญหาได้อย่างไร จากสถิติผู้ใน ใจใคร่ธรรมมีมาก ย่อมกระทบกระเทือนค่าใช้จ่ายเป็นเงาตามตัวในเรื่อง บริการอาหาร ไฟฟ้า และอื่น ๆ ประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาทต่อเดือน ที่เลี้ยงตัวอยู่ ได้ทุกวันนี้ ส่วนใหญ่ได้อาศัยปัจจัยของเจ้าศรัทธา บางครั้งหน่วยงานบาง

หน่วยมาขอเรียไรข้าวสารอาหารแห้งจากวัด ท่านเจ้าคุณยินดีบริจาคและไม่
เคยบ่น ท่านบอกว่า “ยิ่งทำก็ยิ่งได้ ไม่อดไม่อยาก ใครทำ ใครได้ เงินไหล
นอง ทองไหลมาไม่ขาดสาย” ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าถ้าเป็นงานบริษัทคงไป
ไม่รอดแน่ ๆ แต่ก็มีอำนาจลึกลับและบารมีของพระคุณเจ้ายังคุ้มครองอยู่
นอกจากนั้นหลวงพ่อมีพรสวรรค์ มีลีลาในการเทศน์บรรยายธรรม มีเทคนิคใน
การถ่ายทอด ใช้คำง่าย ๆ มีคำกลอนที่เป็นคติเตือนใจ ยกตัวอย่างเรื่องจริงมา
ประกอบ เรื่องสอดแทรกด้วยคำคมขำขัน ไม่มีง่วง ทำให้เกิดกระแสธรรม
แผ่ซ่านเข้าสะกดดวงจิตของผู้ฟัง เกิดจินตนาการมองเห็นเป็นภาพจน์ สัจ
ธรรมอย่างจริงแท้แน่นอน นับได้ว่าพระคุณเจ้าเป็นดาราดวงเด่นอยู่ในวง
แวดล้อมบรรดาสาธุศิษย์ทั้งหลาย สมดังคำกล่าวสัมโมทนียกถาส่วนหนึ่งของ
ท่านเจ้าคุณพระมหาธรรมราชาวัตรว่า **“ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณ
มงคลนั้น เปรียบเสมือนเรือทองเข้ามารองรับรัตนมณี คือเพชรที่มีค่า
ของคณะสงฆ์ ทำให้เกิดแสงแวววาวขึ้น”** ข้าพเจ้ามีความปลื้มปีติยินดีเป็น
ที่สุด เพราะเป็นความสัตย์จริง นับตั้งแต่พระคุณเจ้าได้ศึกษาอบรมมาหลาย
สำนักและเสียสละเสี่ยงภัยอันตรายบุกทุ่งนาป่าเขาลำเนาไพรเข้าสู่ดงพญาเย็น
(เดิมเรียกดงพญาไฟ) เข้าพบ หลวงพ่อใหญ่ ได้ศึกษาธรรมปฏิบัติแก่นแท้
ของพระพุทธศาสนาจากหลวงพ่อบรรพชาจารย์ใหญ่ ได้โปรดเมตตากรุณาได้
มอบดาบอาญาสิทธิ์ให้มาประหารข้าศึก คือ กิเลส พระคุณเจ้าได้ซาบซึ้งใน
บทเรียนจนน้ำตาตกในการถ่ายทอดวิชาครั้งนั้น บัดนี้สำเร็จแล้วตาม
เจตนารมณ์ ได้เพียรพยายามถ่ายทอดอบรมแนะนำสั่งสอนญาติโยมครั้งแรกที่
วัดพรหมบุรี ต่อมาได้ย้ายสำนักมาวัดอัมพวัน มีผู้เข้ารับการอบรมจำนวนครั้ง
ก่อนมีน้อยมากที่ปฏิบัติได้ผล มี โยมสும் ทองยี่ง โยมยุพิน บำเรอจิต และ
หมอลอ เกิดสุวรรณ (เสียชีวิตชดใช้กรรมที่ จ.กาญจนบุรี) หลวงพ่อได้
ทดสอบอารมณ์อย่างเข้มงวดและยอมรับรองว่า โยมสும்ประสบผลสม
ปรารถนาแล้ว ส่วนโยมอื่นก็เข้าขั้นเป็นครูฝึกสอนได้ เนื่องจากผู้ปฏิบัติธรรม
ได้มีมากขึ้นตามลำดับ ครูทำการสอนมีน้อย พระคุณเจ้าจึงได้พิจารณา
คัดเลือกพระอาจารย์ที่ชำนาญด้านนี้มาช่วยทำการสอนในภาคปฏิบัติ โดย
กำหนดแบ่งหน้าที่รับผิดชอบเป็นสัดส่วน รวมทั้งแม่ชี และอุบาสกอุบาสิกา ที่
มีใจเสียสละให้มาช่วยบริการงานด้านธุรการอื่น ๆ นอกจากนั้นพระคุณเจ้ายัง
ได้ แม่ชีซุ้งอ แซ่เอ็ง ดร.สิริ กรินชัย มาช่วยสอนชาวต่างประเทศและญาติ

โยมที่ใคร่ธรรมอีกด้วย จึงนับได้ว่าพระคุณเจ้าได้หยั่งรู้ปัจจุบันและอนาคตกาลว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น จึงต้องจัดการเตรียมครุ เจ้าหน้าทีไว้ให้พร้อมสรรพ เสมือนหนึ่งได้เพียรพยายามจัดการล่อหลอม เจียรระไนเพชร พลอยสีต่าง ๆ ซึ่งผ่านการทดสอบคุณภาพแล้วเป็นอย่างดียิ่ง มาบรรจงหยิบใส่เรียงลงไว้ใน เรือนแหวนอย่างทะนุถนอม จึงกลายเป็นแหวนนพเก้าอันมีค่ายิ่งนัก สะดุดตา สะดุดใจ เป็นที่รักหวงแหนของบรรดาสาธุศิษย์ที่ได้มา ได้พบ ได้เห็น ได้รับ คุณประโยชน์เหลือที่จะพรรณนาได้ เมื่อญาติโยมมีโอกาสได้มาปฏิบัติธรรม และประสบได้ด้วยตนเอง จะเห็นว่ามีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นไปตาม กฎเกณฑ์ขั้นตอนที่กำหนดไว้เพียงใด เมื่อมองไปในสารทิศใดก็ได้เห็น ทัศนียภาพที่งามตา เห็นคลื่นหมู่ปุยเมฆสีขาวเลื่อนลอยกระทบกับแสงทอง ผ่องอำไพสลัวด้วยหมู่สงฆ์เหลืองอร่าม แยกย้ายเข้าสำนักปฏิบัติธรรมอย่าง น่าชื่นใจจริง ๆ

๓.๓.๓ การรักษาโรคต่าง ๆ

หลวงพ่ोजรัญได้ศึกษาวิชาไสยศาสตร์ วิปัสสนากรรมฐาน แะการรักษาโรคด้วยสมุนไพรร จากคณาจารย์หลายสำนัก ท่านได้นำมาประยุกต์ใช้ให้ เหมาะกับสถานการณ์ปัจจุบัน ได้สอนวิปัสสนากรรมฐานเป็นหลัก นอกนั้น เป็นรอง (จะใช้เมื่อจำเป็น) ผู้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน สามารถแก้กรรม รักษา โรคภัย แก้ปัญหาได้ถูกต้อง บางรายมาปฏิบัติธรรมเกิดอุบัติเหตุ ท่านเจ้าคุณ จะเข้าช่วยแก้ไขให้หายป่วยเจ็บได้อย่างรวดเร็วน่าอัศจรรย์จริง ๆ ทั้งนี้ หลวง พ่อกเคยกล่าวไว้ว่า ธรรมดาจิตของคนทั่วไปจะกระจัดกระจายฟุ้งซ่าน ไม่มีพลัง แต่เมื่อใดก็ตามที่เราสามารถรวมจิตลงให้เป็นหนึ่งเดียว ก็จะมีพลังอำนาจ มหาศาล ซึ่งเรียกว่าพลังจิต สามารถทำอะไร ๆ ได้ เช่นการใช้โทรจิต การ รักษาโรคภัยไข้เจ็บ ฯลฯ สามารถจะช่วยการรักษาตัวเอง หรือหยุดการแพร่ เชื้อได้ กาลเวลาผ่านไป หลวงพ่อได้พยายามลดละวางด้านสมถกรรมฐาน โดยมุ่งทางวิปัสสนากรรมฐานเป็นหลัก มีปรากฏจากการบันทึกไว้ท้ายเรื่อง เหตุที่ข้าพเจ้านับถือหลวงพ่ोजรัญ ของ ทัศนีย์ ตระกูลพั้ว (หนังสือเล่ม ๔ หน้า ๑๐๐) มีตอนหนึ่งความว่า “อภินิหารแบบนั้น อาตมาได้เลิกล้มไปแล้ว เอาความจริงของพระพุทธเจ้ามาสอนดีกว่า นั่นคือสอนให้คนมีปัญญา ไม่หึงมงายหลงไหลอยู่ในสิ่งไร้สาระ สอนคนให้ช่วยตัวเองให้พึ่งตัวเอง และสอนตัวเองได้ นั่นคือ วิปัสสนากรรมฐาน”

๓.๔ การก่อสร้าง

หลวงพ่ोजรัญได้บูรณปฏิสังขรณ์และสร้างอาคารขึ้นแทนที่ และเพิ่มเติมใหม่จนมีความสมบูรณ์ที่สุด เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างที่ก้าวหน้ามาก รายการที่สำคัญได้แก่อุโบสถ หอประชุม กุฏิรับรองสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ อาคารที่พักของสงฆ์และแม่ชี เจ้าหน้าที่สำนักเรียน ศาลาใหญ่ ถังน้ำประปา โรงครัวที่ทันสมัย อาคารเรียนวิปัสสนากรรมฐาน เครื่องกำจัดน้ำเสีย และจะถมดินสร้างเขื่อนหน้าวัดเพื่อสร้างที่พักให้ญาติโยมได้อยู่ปฏิบัติต่อไป ในกาลต่อมาสมเด็จพระสังฆราชทรงเมตตาตามอบเงินกัณฑ์พร้อมด้วยพระคุณเจ้าได้สละทรัพย์เป็นทุนจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการมรดก “สวนเวฬุวัน” บ้านชำจาน อ.เมือง จ.ขอนแก่น ได้ดำเนินการก่อสร้างอย่างต่อเนื่องพร้อมเปิดอบรมปฏิบัติธรรมให้แก่ญาติโยมชาวอีสานเมื่อปลายปี ๒๕๓๖ บุคคลสำคัญที่ได้รับการยกย่องและจารึกไว้เป็นอนุสรณ์ก็คือ ดร.ลำไย โกวิทยากร และ อาจารย์ถาวร โกวิทยากร ได้ถวายที่ดินจำนวน ๒๐ ไร่ ในการจัดตั้งศูนย์แห่งนี้ นอกจากนั้นยังได้รับความอนุเคราะห์จากพ่อค้า คหบดี ครู อาจารย์ ทหาร ฯลฯ ได้มาร่วมก่อสร้างจัดทำดำเนินการตามลำดับ นับวันจะมีความเจริญรุ่งเรืองไปพลุลักษณ์มากยิ่งขึ้น

จึงเป็นนิมิตหมายที่ดีสมปรารถนาที่ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ได้ตั้งใจไว้ว่า “เราได้ของดีมาจากขอนแก่น จักนำของดีกลับไปคืนมอบให้ชาวขอนแก่น” นับว่าเป็นบุญกุศลของชาวขอนแก่นและชาวอีสานโดยแท้

เรื่องที่ ๕ แบบพิมพ์พระร่วงเจ้า

พล ต.วสันต์ พานิช

ในปี ๒๕๒๑ ข้าพเจ้ายังรับราชการอยู่ใน กองอำนวยการกลางรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ มีเพื่อนร่วมงาน คือ พันตรีสุพจน์ พูลศิริ (ยศขณะนั้น) ได้นำแบบพิมพ์พระปางพุทธลีลา (เนื้อดินปนแร่มีน้ำหนัก) มามอบให้ข้าพเจ้า และได้เล่าประวัติความเป็นมาอย่างน่าสนใจ พอสรุปได้ว่า สมัยที่นายทหารผู้รับราชการอยู่ที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ มีความสนใจและสะสมพระเครื่อง พระบูชาไว้หลายองค์ เนื่องจากมีนิสัยชอบทางนี้ เห็นว่าเป็นงานอดิเรกดีกว่าทางอื่น ในวันหยุดราชการ เมื่อมีโอกาสก็จะมาเที่ยวในเมือง ชมดูตลาดพระแผงพระที่วางอยู่ในที่ต่าง ๆ ในทางภาคเหนือ จึงได้พบแบบพิมพ์พระดังกล่าวเป็นของเก่า สะดุดตา ไม่เคยพบเห็นมาก่อน เมื่อดูลักษณะพิมพ์คาดว่าเป็นสมัยสุโขทัย จึงได้ตกลงเช่ามาไว้บูชามานานหลายปีแล้ว และได้นำมามอบให้ข้าพเจ้าไว้สักการบูชา ข้าพเจ้าก็รับแบบพิมพ์พระนี้ด้วยความยินดีและปลื้มใจ เพราะเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยได้พบเห็นมาก่อน เป็นแบบ

พิมพ์สวยงาม ไม่มีชำรุดแต่ประการใด เมื่อพิจารณาดูในพิมพ์ที่เซาะเป็นร่องลึก จะมีลักษณะคล้ายพระกำแพงเม็ดขนุน หรือลีลาเม็ดขนุน แต่มีส่วนแตกต่างกันที่ขอบเล็กน้อย ข้าพเจ้านำองค์ท่านวางไว้ในพานแก้ว หล่อน้ำบุชา รวมเวลา ๑๖ ปีเศษ

ต่อมาในปี ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าและครอบครัวกลับจากงานฉลองคล้ายวันเกิดของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลแล้ว จึงได้เกิดความคิดผุดขึ้นมาว่า ควรจะสร้างพระเครื่องถวายพระคุณเจ้าเป็นของขวัญแจกในวันมงคลปี ๒๕๓๘ ควรใช้แบบพิมพ์ที่มีอยู่แล้วแต่ก็ยังลังเลใจอยู่ มีปัญหาเนื้อผงที่จะนำมาพิมพ์ ข้าพเจ้าไม่มีความชำนาญในเรื่องนี้ ถ้าจ้างช่างทำคงจะเอาผงผสมไม่เข้ามาตรฐาน แม้แต่หลวงพ่ोजริฐท่านสร้างพระแร่ “พระพุทธรณมิติโชค” พระคุณเจ้าได้รวบรวมแร่ต่าง ๆ ผลจากกรูต่าง ๆ เป็นเวลาหลายปีกว่าจะสร้างเป็นรูปองค์สำเร็จขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าได้คิดคำนึงเรื่องนี้อยู่เป็นเวลาหลายเดือน มีความร้อนใจจนบอกไม่ถูก จะเก็บเอาไว้บูชาก็ได้ผลเฉพาะตน สมควรเผยแพร่ให้บุคคลอื่นได้มีส่วนได้สักการบูชา ย่อมจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมจะดีกว่า คิดเสียว่า มีสมบัติผลัดกันชม ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์ถึง คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์ ปรีक्षाเรื่องนี้ต่างก็มีความเห็นสอดคล้องต้องกัน ยินดีจัดสร้างพระ แต่จะต้องนำไปกราบเรียนปรึกษา หรือขออนุญาตจากท่านเจ้าคุณเสียก่อน

กาลเวลาได้มาถึงเมื่อ ๓๐ ต.ค. ๓๗ เป็นวันทอดกฐินที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมวานและได้นำแบบพิมพ์พระติดไปด้วยเพื่อเตรียมถวาย เมื่อได้จังหวะท่านฉันอาหารเสร็จ ข้าพเจ้าก็ถวายแบบพิมพ์ส่งให้พระคุณเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าประวัติสังเขปให้ฟัง ท่านได้พิจารณาตรวดดูแล้วพูดว่า “เป็นของเก่าอายุมากกว่าพันปีสมัยพระร่วงเจ้า อาตมาได้รวบรวมผงแร่และอื่น ๆ ไว้พร้อมแล้ว กำลังเลือกพิมพ์ แต่ก็ไม่ถูกใจจึงได้รอจังหวะการสร้างไว้ชั่วคราวก่อน”

เมื่อเสร็จพิธีที่ศาลาธรรมภavanaแล้ว ข้าพเจ้าได้เดินตามท่านมายังกุฏิที่พักชั้นบนเพื่อสนทนาต่อเรื่องแบบพิมพ์พระ ท่านได้พูดย้าว่า “ใครมีบูชาจะเกิดลาภผลร่ำรวยเป็นเศรษฐีมั่งมีศรีสุข คลาดแคล้วปลอดภัย” และท่านได้ส่งให้ โยมสุนีย์ พันธศุกร ได้ชมความสวยงามขององค์พระที่แกะเป็นรูปปางลีลาไม่มีชำรุด สวยงามมาก ข้าพเจ้าได้สังเกตดูรู้สึกว่าคุณเจ้าคุณมีความยินดีพอใจ ถูกต้องตามเจตจำนงที่รอคอยมานานแล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้าปลื้มปีติยินดีเป็นล้นพ้น มีความสุขยิ่งที่ได้มีส่วนสร้างกุศลในวันมงคลอันยิ่งใหญ่ที่จะมาถึงใน ๑๕ ส.ค. ๓๘ ซึ่งเป็นวันครบรอบวันเกิดของพระคุณเจ้า

จึงหวังใจว่าท่านทั้งหลายคงมีโชคดีเป็นเจ้าของเมื่อวันนั้นมาถึง

เรื่องที่ ๖ เมื่อข้าพเจ้าเข้าปฏิบัติธรรม

ลองตามมาดูเรื่องของอู๋ย (คนแก่) กันเถอะ? อายุย่างเข้า ๗ - ๘ ขวบ ยังจำความได้ว่าเป็นเด็กที่ซุกซนเหมือนเด็กบ้านนอกทั่ว ๆ ไป อยู่ในวัยถูกเกณฑ์เข้ารับการศึกษาคณะบังคับ บิดานำข้าพเจ้าลงเรือเมล์เดินทางรอนแรมไปฝากปู่ย่า และป้าในอำเภอหนึ่ง อยู่จังหวัดข้างเคียงกับบ้านเกิดเพื่อเข้าโรงเรียนวัดในชั้นประถมต้น สมัยก่อนวัดเป็นสถานศึกษาไม่ค่อยมีโรงเรียนเอกชนเปิดสอน ได้เรียนอยู่มาไม่ถึงปี ญาติอุทธรณ์ร้องฎีกาปกครองเด็กคนนี้ได้ไม่ได้ ต้องเอาไปฝากหลวงพ่อกี่ตุ่ ๆ จึงจะปราบมันได้

แต่บัดนั้นมาชีวิตของข้าพเจ้าต้องมาอยู่กับหลวงพ่อกเล็ก (ตัวเล็กแต่ใจท่านเหี้ยม) เหมือนกระรอกติดจั่นต้องอยู่ปรนนิบัติรับใช้ให้เห็นหน้าอยู่เสมอ นอกจากถึงเวลาจะไปเรียนหนังสือที่ศาลาวัด กลับจากโรงเรียนก็เข้ามารับใช้ทำความสะอาดกุฏิ พอค่ำลงก็เอาหนังสือแบบเรียนเร็วมาอ่าน หลวงพ่อกเป็นผู้สอน ข้าพเจ้าใช้ไม้ก้านรูปซี่ตั่วหนังสืออ่านผิดอ่านถูก ซึ่บ่อย ๆ จนหนังสือทะลุขาดไป มีความเบื่อเหลือกำลัง นั่งหลับโยกตัวไปมา ท่านหลวงพ่อกก็แก้ด้วยการเขกหัว ๒-๓ ทีจึงรู้สึกเห็นดาวเดือน ค่อยยังชั่วหน่อย ถ้าเป็นเด็กโตท่านก็เขี่ยนด้วยไม้ ถ้ามันดื้อนไม้ท่านหวดด้วยหางกระบะ เป็นที่รำลือฮือฮา ผู้ปกครองชอบออกชอบใจว่าท่านเด็ดขาดจริง ๆ เลยเอาลูกมาฝากเป็นการใหญ่ เห็นไหมล่ะ? มันเป็นรสนิยมสมัยนั้นที่เขาท่องจำจนติดปากว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี มันถึงจะได้ดี ถ้ามาตีเด็กสมัยนี้แล้วนากแล้วหลวงพ่อกโดนปิ่นแน่ ๆ กว่าจะได้หลับนอนกำหนดเวลาไม่ได้ มีนซึ่อยู่กับหลวงพ่อกท่านปิดประตูลงกลอนเมื่อใด พวกเราก็มีอิสรภาพเมื่อนั้น

ตื่นนอนเช้าต้องเข้าแถวเดินบิณฑบาตตามหลังพระหรือเณร บางทีก็หาบคอนสำรับกับข้าว เป็นระยะทางไปกลับประมาณ ๑๐ กม. กลับมาถึงวัดพระจีนจึงหันเสร็จ ลูกศิษย์ก็อย่างกันกิน อิ่มบ้างไม่อิ่มบ้าง ถึงเวลาที่ต้องไปโรงเรียนอยู่บนศาลาวัด โต๊ะเรียนเฉพาะตัวไม่มีคงมีม้านั่งยาว ๆ ๓-๔ เมตร นักเรียนทุกคนนั่งพิงพิงกับพื้น หนังสือ กระดานชนวนวางบนม้ายาวนั้นของใครของมัน ครูก็เดินเข้ามา นักเรียนยืนทำความเคารพแล้วนั่ง ครูช่วงซึ่งเป็นครูประจำชั้น ป.๑ - ป.๒ ก็ถามว่า "ใครไม่ทำการบ้านยกมือขึ้น" ข้าพเจ้ามีความซื่อตรง ยกมือทันที แล้วครูให้ออกมายืนข้างนอกและซักไซ้ไล่เลียงด้วยเหตุผล ข้าพเจ้าก็เล่าเรื่องการช่วยงานหลวงพ่อก ถูกตีอ่านหนังสือไม่ถูก อยู่ดึกดื่น เขาก็ต้องไปบิณฑบาตเลยไม่มีเวลาทำการบ้าน ครูไม่เชื่อหว่าแก้ตัว ได้สั่งให้ข้าพเจ้าลงไปหักกิ่งพุ่ระหง เมื่อหักแล้วก็นำมาให้ครู ๆ ก็ลงโทษเขี่ยน ๑๐ ที จะมีการตีไม่เว้นแต่ละวัน รู้สึกมีความเคยชินเสียแล้วเพราะเป็นวัยเด็กประเดี๋ยวก็นายเจ็บ แต่ก็หน้าแปลกใจข้าพเจ้าทนอยู่ที่นี้ได้อย่างไรถึง ๒ ปี

ในคืนหนึ่งตกเป็นมือเพชรฆาตบ้านคอกไก่ (ไอ้โต้งขันยามประจำวัด) โดยไม่รู้ตัว ได้ทราบเรื่องจากเณรว่า หลวงพ่อเล็กได้บัญชามาให้จัดการจับไอ้โต้งมามัดขึงในตอนเช้า เพราะไม่มีอาหารจะฉัน ดังนั้น เณรจึงจับไอ้โต้งขันยาม มันเชื่องไม่ส่งเสียงดัง เรื่องนี้ให้ถือเป็นความลับพูดไม่ได้ ท่านเป็นเณรฆาตกรได้แต่จะช่วยจับคอดิงขา และขอร้องให้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นลูกศิษย์ลงมือฆ่า ข้าพเจ้าอึดอัดไม่กล้าทำแม่แต่ไข้ไอ้โต้งก็ไม่กล้ากิน เขาบอกว่าใครกินเข้าไปแล้วจะเป็นขี้เรื้อน ข้าพเจ้าจึงกลัวไม่กล้าทำ ทันใดนั้นก็ได้ยินหลวงพ่อกะแอมกระไอ เสร็จหรือยังเณร และเณรก็บีบบังคับข้าพเจ้า ถ้าไม่ทำจะไปฟ้องหลวงพ่อ ในตอนนั้นข้าพเจ้ากลัวหลวงพ่อกะแอมมากกว่าการฆ่าไอ้โต้ง จึงจำใจจะต้องทำ เอมืดเนียนไอ้โต้ง มันก็ดิ้นซัดไปสู่อุโมงค์ใหม่ทันที ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ก็นึกถึงภาพการเชือดไอ้ไม่รู้หายไปจากความทรงจำเลย มันเป็นสัตว์ที่เชื่องขันยามปลุกพระเณร ดิ้นขึ้นเตรียมตัวบิณฑบาต ต่อไปนี้จะได้ยินมันขันอีกแล้ว ตอนรุ่งเช้าหลวงพ่อกะแอมตะลิวคิ้วไอ้โต้งขึงกลับอยู่ไปมากลื่นฟุ้งกระจายไปสู่จุกหลวงพ่อกฤษณ์ (เจ้าอาวาส) ซึ่งกุฏิของท่านอยู่ห่างไป ๑๐ เมตร ท่านสงสัยกลิ่นอะไรมันฉุนนัก จึงเดินทอดน่องตรงมาหาหลวงพ่อกะแอมเป็นนัย ๆ เหมือนจะรู้ว่าฆ่าไอ้โต้งมามัดขึงเสียแล้ว มันตายเพราะข้าพเจ้าแท้ ๆ มันเป็นตัวแรกและตัวสุดท้ายที่ฆ่า ตั้งแต่บัดนั้นข้าพเจ้ากลับไปบ้านก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้พ่อแม่ฟังจนหมดสิ้น ท่านคงนึกในใจว่าขึ้นไม่ย้ายข้าพเจ้าไปจากวัดนี้แล้ว เขาคงใช้ข้าพเจ้าฆ่าไอ้จนหมดวัดแน่ ๆ

เมื่อสอบ ป.๒ แล้ว บิดาก็เอาข้าพเจ้าไปฝากญาติในตัวจังหวัดเพื่อศึกษาอี ๔ ปี สภาพความเป็นอยู่ดีว่าอยู่วัดเป็นอันมาก คุณหน้าเลี้ยงดูเหมือนลูกหลาน แต่ข้าพเจ้าชอบหนีไปดูภาพยนตร์ไม่ต้องเสียเงิน (ชอบกับคนเฝ้าประตู) พอหนังเลิกกลับเข้าบ้านไม่ได้ ต้องตั้งสายกระดิ่งเรียกเป็นประจำ ได้ยินเสียงเปิดไฟสว่างในห้องแถว ข้าพเจ้าแอบดูตามช่อง เห็นคุณหน้ากำลับขี้ตา น้ากลัวถูกตีแน่ ๆ พอเปิดประตูเหมือนหนูเห็นแมว “เอ็งไปไหนมา” “ผมไปดูหนังครับ” “เอ็งบอกใครหรือเปล่า” “ผมบอกไม่ทันครับ” คุณหน้าหยิบไม้บรรทัดจากตู้ถามว่า “จะให้ตีก็ตี” “เอา ๒ ทีก็แล้วกันครับ” คุณหน้าก็ตีแปะ ๆ ไม่แรงนัก แต่มันเพิ่มความคันน่องเลยข้าพเจ้าได้ใจ วันไหนหนังดีสนุกก็ยอมให้คุณหน้าตีเป็นประจำ

ข้าพเจ้าอยู่กับหน้าได้สร้างกรรมดีไว้เป็นทุนหนุนนำต่อไปในวันข้างหน้านั่นก็คือ หุงข้าวใส่บาตรพระทุกวันมิได้ขาด ซึ่งตอนนั้นอยู่ในวัยเด็กมิได้คิดเรื่องบุญกุศล ความคิดได้มาผุดขึ้นในตอนหลังนี้เอง ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ได้ ๔ ปี ก็จำลาจาก เข้าศึกษาชั้นมัธยมในบางกอก (กรุงเทพฯ) อีก ๓ ปี ก็ต้องอาศัยวัดอีกตามเคย ต้องอยู่ปรนนิบัติช่วยเหลือหลวงน้าอรุณ แล้วก็แยกทางเข้าศึกษา ร.ร.เตรียม ทบ. จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาออกรับราชการในปี ๒๔๙๑ จะเห็นได้ว่าชีวิตตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่จะคลุกคลีอยู่กับวัด มิใช่วัดนอกวัดใน มันเป็นวัดวาอา

รม เป็นแหล่งที่ให้การศึกษามาแต่โบราณนานมาแล้ว ได้ช่วยเหลืองานการกุศลอยู่เสมอมา จนกระทั่งปัจจุบัน

ที่เล่ามาयीดยาวเป็นตัวอย่างประกอบพระไตรลักษณ์หนีไม่พ้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้เข้าปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังและจริงใจ เพราะยังมีภาระทางครอบครัว ยังจัดการภายในไม่เรียบร้อย ถึงแม้เกษียณอายุแล้วก็ต้องไปทำงานในต่างจังหวัดชั่วระยะหนึ่ง เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วข้าพเจ้าเดินทางไปนมัสการ ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อ จรรย์) เมื่อ ๗ ต.ค. ๓๐ ได้เล่ากิจการงานที่ได้รับมอบหมายจากโรงงาน การจัดการบริหารงาน ฐานะความมั่นคงและสุขภาพอนามัยของข้าพเจ้าให้พระคุณเจ้าได้ทราบโดยตลอด ท่านหลวงพ่อได้พูดว่า “ให้กลับมาอยู่บ้านเพื่อศึกษาธรรม ร่างกายไม่แข็งแรง ได้เสียไม่คุ้มกัน” ข้าพเจ้าน้อมรับว่าทุกอย่างมันเป็นความจริง เหตุการณ์ในโรงงานอยู่ในสภาพน่าเป็นห่วง ไปไม่รอดเลี้ยงไม่โต มีทางรั่วไหลมาก ข้าพเจ้าจึงลาออกจากงานเพื่อคลายเครียด เนื่องจากใช้สมองมากเกินไปต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวบ่อยครั้ง ข้าพเจ้าจำต้องหันมาสนใจในเรื่องวิปัสสนากรรมฐาน โดยพระคุณเจ้าได้กระตุ้นเตือนเปรียบเปรยในทำนองผู้ใกล้เกลือกินด่าง พบหน้าครั้งใดท่านก็โน้มน้าวให้สนใจการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานสามารถแก้กรรม แก้โรคภัยไข้เจ็บได้ และได้ชักตัวอย่างประกอบด้วย ศึกษาฟังเทศคำบรรยายทางวิทยุของท่านเจ้าอาวาส วัดทุ่งสาริต และคำบรรยายสนทนาธรรมจากสถานีวิทยุต่าง ๆ และเริ่มบันทึกถึงความเข้าใจเมื่อ ๒๖ ต.ค. ๓๐

- อ่านเอกสารสิ่งพิมพ์เรื่องธรรม พิมพ์แจกในงานต่าง ๆ
- ทำความเข้าใจและปฏิบัติตามหนังสือทาง ๗ สาย รจนาโดย พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ป.ธ.๙)
- อ่านและทำความเข้าใจหนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ ของวัดอัมพวัน (เล่ม ๑ – ๘)
- เข้าศึกษาและปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ระหว่าง ๑๐ เมษายน ๓๗ ถึง ๑๒ เมษายน ๓๗

จากการศึกษา การฟังบรรยายธรรมเป็นภาคทฤษฎีของแต่ละสำนัก ย่อมมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปอ่านตำราแล้วนำมาปฏิบัติด้วยตนเองย่อมไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ไม่มีครูอาจารย์เข้ามาแนะนำวิธีแก้ไขที่ถูกต้อง และในการจะกระทำสิ่งใดที่เป็นเรื่องสำคัญจะต้องมีการบูชาครูที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้ จะทำให้การปฏิบัติได้ผลเร็วกว่าที่คาดคิด แม้แต่หนังสือปรัยรำก็ยังต้องมีการยกครู ไหว้ครู

เป็นชนบทร่วมเนียมสืบต่อกันมา ข้าพเจ้าได้ลองปฏิบัติดูตามคำอธิบายแล้ว เวลาเดินจงกรมก็เซไปมา เวลานั้นก็งูบไปรอบทิศ บางทีเคลิ้มไป ผันไป ข้าพเจ้าก็นึกว่าสมาธิเข้าขั้นแล้ว เวลานอนก็พิจารณาจนหลับไปไม่รู้รู้สึกตัว ตื่นขึ้นก็นึกว่าสำเร็จเสร็จสิ้นเห็นนิมิต บางวันนึกครึ้ม ๆ ก็ทำ ขี้เกียจก็เว้น ไม่มีการกำหนดเวลาตายตัว ไม่มีใครบังคับมีแต่ตามใจฉัน ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติมา ๕ - ๖ ปี จึงมาถึงบางอ้อ ความคิดเริ่มผุดขึ้นว่า การปฏิบัติที่ไม่มีการยกครู ไม่บังคับผล ไร้อาจารย์แนะนำควบคุม ขาดการทดสอบอารมณ์ ทำเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ผีเข้าผีออกไม่มีทางสำเร็จแน่ ๆ ข้าพเจ้าจึงเบนแนวความคิดที่ไม่ถูกต้องนี้มาพึ่งบารมีท่านเจ้าคุณเพียงหาเวลาโอกาสอันเหมาะสมที่จะเข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเท่านั้น

ต่อมา ๙ เม.ย. ๓๗ พ.ต.พิทยา ไททยกุล โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้าและแจ้งความประสงค์จะนำบรรดาญาติและเพื่อนของ คุณเบญจวรรณ ไททยกุล ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ในวันที่ ๑๐ เม.ย. ๓๗ และชวนข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเดินทาง นัดพบกันที่บ้านบางเขน เวลา ๐๙.๐๐ น. แล้วจะรีบเดินทางกลับใน ๑๒ เม.ย. ๓๗ เพราะมีธุระทางกรุงเทพฯ ด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจ ไม่ปฏิเสธและขอให้นำเครื่องถวายสังฆทานไปพร้อมเสร็จ เมื่อถึงเวลาตามนัดพวกเราพร้อม ๗ คน (ผู้ใหญ่ชาย ๒ หญิง ๔ เด็กหนุ่มวัยรุ่น ๑) พร้อมรถยนต์ ๒ คัน ขับตามกันไปตามเส้นทางถนนสายเอเชีย มุ่งสู่สำนักวิปัสสนาวิฑฒ์อัมพวัน ในระหว่างเดินทาง ข้าพเจ้าและคุณพิทยา ได้เล่าประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ เหตุการณ์ปรากฏในวัดให้เพื่อนคุณเบญจวรรณ ได้ฟังเป็นการกล่าวนำ ตั้งตัวให้ทราบล่วงหน้า เมื่อได้ประสบพบเห็นก็จะได้ไม่ตื่นเต้นตกใจ ถ้าเจอจริง ๆ ก็ถือว่าเป็นกรรมของกู้อีกแล้วกัน คุณพิทยาและภรรยา (คุณเบญจวรรณ) เคยมาปฏิบัติธรรมที่วัดนี้มาก่อนแล้ว แต่ก็ไม่วายขนลุกชู่เมื่อได้ยินเสียงประหลาด พวกเราจึงฟังด้วยใจระทึกสงสัยว่าคุณพิทยาคิดมากประสาทหลอนมาหลอกพวกเราให้ตกใจเล่นกระมัง ท่านกัปตันพิทยาได้ย้ำหนักแน่นว่าเป็นความจริง จึงได้เล่าต่อไปว่า ในยามดึกสงัดคืนหนึ่งประมาณ ๒ ยามเห็นจะได้ ต้องนอนสะดุ้งตื่นขึ้นฟังเสียงขลุ่ยในยามดึก เสียงมันเสมอดันเสมอลายดังมาแต่ไกล ทางทิศใต้ของวัด แล้วเสียงนั้นได้เลื่อนลอยขยับมาใกล้ตัวเรา มีสุนัขเป็นหางเครื่องส่งเสียงเห่าหอนสลับกันนำดูชม กัปตันท่านใจกล้าผ่านสมรภูมิรบในลาวมาอย่างโชกโชนแล้ว จึงมองลอดช่องหน้าต่างต่างที่พิกก็ไม่เห็นอะไร ง่วงแล้วลงนอนต่อ พอรุ่งเช้าจึงเล่าเรื่องให้คนเก่าแก่ในวัดฟังว่า มันเสียงอะไรกันแน่ เขาบอกว่ามันเป็นเสียงเปรตมาขอส่วนบุญ ที่วัดนี้มีหลาย มีทั้งเปรตคน เปรตพระ เขาไม่ทำอะไรหรอก แต่ส่วนกุศลให้เขา มาแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติธรรม ตื่นนอนอย่างสายหนักนะ ถ้านอนเพลินไปจะมีคนมากระตุกขาให้ตื่น หรือทำของหล่นตกจากฝ้าเพดาน เห็นเป็นงูเลื้อย มีปิดเปิดไฟให้เสร็จเรียบร้อย ที่นี้ไม่มีผีมีแต่วิญญาณเต็มไปหมด เข้ามาปฏิบัติธรรมกัน เราไม่เห็นเขา

แต่เขาเห็นเรา เราจะเดินชนเขา ๆ จะหลีกให้เรา เขาตะโกนเรียกเรา แต่เราไม่ได้ยินเพราะ
กิเลสยังหนาอยู่ เขาก็จะหาว่าเราหึงจองหอง ถ้าทำไม่ดีคงเจอดีเข้าจนได้!

หลวงพ่ोजริญเคยเล่าว่า เมื่อ ๖๐ ปีล่วงมาแล้ว มีหนุ่มสาวอยู่ไม่ไกลจากวัดเท่าใดนัก
เสร็จจากลงแขกเกี่ยวข้าว ได้นัดแนะจะพากันหนีในคืนนี้ ได้สั่งให้ฝ่ายหญิงแต่งตัวมารอที่ได้
ต้นมะขามหน้าวัดในเวลาใกล้ค่ำ เผอิญมีผีผู้หญิงได้ยิน อยากจะได้ผู้ชายคนดี เลยปลอมตัวสวย
แข่งวัย แต่งหน้าคล้ายกันได้มารอคอยก่อนที่ต้นมะขามนั้น ส่วนหนุ่มเดินผิวปากทอดน่องมี
ความสุขตรงเข้ามายังจุดนัดพบ เห็นแม่สาวแต่งตัวสวยผิดธรรมดา (ผีปลอมตัว) จึงเข้า
ประคองเดินไปตามแผ่นที่วางไว้ (วิวาห์เหาะ) ฝ่ายชายก็เดินหน้า น้องนางก็ตามหลัง พุดจา
กี่ยวพาราตีตามภาษาหนุ่มสาว เจ้าหนุ่มสงสัยเหตุใดฝ่ายหญิงจึงเดินช้าผิดสังเกต จึงได้
เหลียวหลังไปมองดู เห็นแสงจันทร์ส่องหน้ารำไรได้เห็นสาวคนรักถลกหนัง ดึงหนอนใส่ปาก
ขบเสียงดังเป็นเม็ดกวยจีดังเผาะ ๆ พ่อหนุ่มร้องโอยไม่ไหวแล้วรีบวิ่งไม่รอช้ายังไม่ทันยิงปืน
สตาร์ทเลย วิ่งไม่เหลียวหลังขึ้นบ้านข้างทางขอพึ่งพักเหนื่อยหอบ หัวใจจะวายแล้ว ส่วนแม่ผี
สาวก็ตามติดไปทันที ดึงแขนชายคนนั้นลงมาตายเลย

เรื่องที่เล่ามานี้ ท่านหลวงพ่อบอกว่าผู้ชายไม่มีสติ ถ้ามีสติดีไม่ต้องหนีผีไม่ทำ จะหนี
ทำไมไม่ใช่ผีตาโขนหนังโทรทัศน์ นี้จะได้กลัว ดูแต่วิญญาณนายวิโรจน์ ปัญจบุรี ก็มาอย่าง
คนธรรมดา ข้าพเจ้าเห็นว่าผีสาวคนนี้น่ากินหนอน ไม่ใช่ผีธรรมดาสามัญ ถ้าข้าพเจ้าพบแบบ
นี้จะว่าคาถาท่องบทอธิปิโส เดินหน้า ถอยหลังคงไม่รู้เรื่องแน่ ๆ จะร้องเพลงสาละวันเตี้ยลง
หน่อย ๆ ก็ลำบาก สาละวันสูงขึ้นหน่อย ๆ ก็ไม่ไหว คงจะล้มทั้งยืนนอนสลบคาเท้าแม่ผีสาว
เป็นดีที่สุด ยังมีโอกาสฟื้นคืนชีพได้อีก เมื่อพุดจบบูทาทางเพื่อนสาวไม่ค่อยจะสู้ดี เดาไม่ถูก
ว่าเขาจะไปสู้กับผีหรือจะถอยหลังกลับบ้านเขา ข้าพเจ้าจึงพุดปลอบใจไปว่าไม่เป็นไร มีหลวง
พ่อยุ่คุ้มครองผิตนใดไม่เชื่อฟังท่านจัดการลงโทษหมดอย่าหวังสบายมาก เมื่อขั้บรถแล่น
เข้ามาในวัดเวลาประมาณ ๑๐.๑๐ น. พวกเราก็เดินเข้าไปหาเจ้าหน้าที่เตรียมการเข้ารายงาน
ตัว-เข้าพัก-ปฏิบัติธรรม และผลการปฏิบัติและข้อเสนอมีดังนี้

๑. การรายงานตัว

- มาพบเจ้าหน้าที่รับรอง (แม่ชีสมคิด มาลีหอม-เด็กหนุ่มผู้ช่วย ทำงานดีสนใจ
หน้าที่)
- ได้รับแจกระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติกรรมฐานฯ ๑ เล่มให้อ่านแล้วเขียน
ใบสมัครเข้าปฏิบัติธรรม และแจกบัตรแยกสีประเภทเสียบหน้าอก

- มีญาติโยมทยอยกันเข้ามาสมัคร เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานตลอด ๒๔ ชั่วโมง น่าเห็นใจจริง ๆ จากสถิติมีโยมผู้หญิงมากกว่าโยมผู้ชาย
- สถานที่รับสมัครเป็นสำนักงานชั่วคราว อาศัยใต้บันไดทางขึ้นบริเวณแคบ แต่เจ้าหน้าที่ก็ทำงานอย่างจริงจัง ไม่พูดบ่นแต่ประการใด เป็นการเสียสละเพื่องานสร้างกุศล

๒. สถานที่พัก

- มีอาคารที่พักทั้งชาย-หญิงแยกออกเป็นสัดส่วนไม่ปะปนกัน ยังมีการแยกประเภทด้วยบัตรสีต่าง ๆ

บัตรสีเขียว แสดงว่ามาปฏิบัติธรรมครั้งแรก

บัตรสีเหลือง แสดงว่าเคยมาปฏิบัติธรรมแล้ว

ยอมเป็นการสะดวกในการรวมพล ณ จุดนัดพบ ผู้ควบคุม นำ แยก เข้าหอประชุม ศาลาใหญ่ โบสถ์ และอาคาร เพิ่มเติมภาคปฏิบัติได้ต่อเนื่องสูงขึ้นไปตามลำดับ

- ข้าพเจ้า พ.ต.พิทยา และหลานชาย เข้าพักห้องหมายเลข ๕ ได้รับความสะดวก มีสิ่งอำนวยความสะดวก ห้องน้ำสะอาดดี แต่ฝักบัวชำรุดเกือบทุกห้อง สาเหตุอาจเกิดจากผู้มาพักบางคนใช้ฝักบัวไม่เป็น ได้แต่เอาขันตักอาบหรือคุณภาพฝักบัวไม่ดีก็เป็นได้ การแก้ไขต้องให้ผู้ควบคุมได้ชี้แจงการใช้หรือพิมพ์ไว้ในระเบียบปฏิบัติเพิ่มเติมในข้อ ๒๕-๒๖ และให้ช่างประปารีบปรับปรุงแก้ไข

๓. วันเวลาปฏิบัติธรรม

วันที่ ๑๐ เม.ย. ๓๗ (เวลา ๒๔.๐๐ น. เปลี่ยนปีใหม่ของไทยจากปีวอกเป็นปีระกา)

๑๐.๑๕ น. รายงานตัว-ลงทะเบียน-แยกเข้าห้องพัก

๑๒.๐๐ น. รับประทานอาหาร และนั่งรวมพล (รวมแถว) ณ จุดนัดพบข้างกุฏิแม่ใหญ่

(โยมสู่ม ทองยี่ง)

๑๓.๓๐ น. พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา นักศึกษาฯ พร้อม ณ ศาลาใหญ่

๑๖.๒๐ – ๑๘.๕๐ น. หลวงพ่อน้ำสวดมนต์ ทำวัตรเย็น และ พ.ท.วิง รอดเฉย
นำถวายสังฆทาน

พระพุทธรูป และกล่าววอกรรมฐาน และตีม้าปาณะ

๑๘.๒๐ น. พระอาจารย์ทองสุข...สอนทฤษฎีการทำสมาธิ ณ หอประชุม ๑

๒๑.๒๐ น. เดินทางกลับที่พัก

๒๒.๑๕ น. พักผ่อน (นอนไม่หลับ แปลกถิ่น ต้องกินยานอนหลับ)

วันที่ ๑๑ เม.ย. ๓๗

๐๓.๓๐ น. ตื่นนอน ล้างหน้า ทำธุระเสร็จ เดินทางไปรอจุดนัดพบ อาจารย์

ผู้ปกครองนำ

เข้าหอประชุม

๐๔.๐๐ น. ทำพิธีสวดมนต์ เจริญกรรม นังกรรมฐาน อย่างละ ๔๕ นาที แผ่
เมตตาและอุทิศส่วนกุศล

๐๕.๓๐ น. อาจารย์ผู้ปกครองนำแถว (ตอนเรียงสอง) ไปรับประทานอาหาร
โดยใช้มือประกบไว้ข้าง

หน้า

๐๘.๐๐ – ๑๐.๓๐ น. เข้าปฏิบัติธรรม เจริญกรรม นังกรรมฐาน ณ หอประชุม

๑๑.๐๐ น. ถวายสังฆทานทำเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล

๑๘.๓๐ น. รอทำพิธีลาศีล ๗ ณ ตึกรายงานตัว (พระอาจารย์ทองสุข...
กำลังบรรยายภาคทฤษฎี

การทำสมาธิ) น่าเห็นใจท่านมีภารกิจมาก

๒๑.๒๕ น. พักผ่อน

วันที่ ๑๒ เม.ย. ๓๗

๐๓.๓๐ น. ตื่นนอนทำธุระกิจ เดินทางไปรวมจุดนัดพบ

๐๔.๐๐ – ๐๕.๓๐ น. เจริญกรรม นังกรรมฐาน แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล

๐๖.๐๐ น. รับประทานอาหาร และกราบลาแม่ใหญ่ (โยมสู่ม ทองยิ่ง)

ตลอดจนอธิษฐานจิต กราบลา

ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลไว้เหนือเกล้า

๐๘.๑๕ น. เดินทางกลับกรุงเทพฯ

๔. ผลการฝึกปฏิบัติและข้อเสนอ

๔.๑ ได้รับการอบรมภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีความเข้าใจพอสมควร สามารถจะนำไปปฏิบัติต่อบ้านได้ อาจารย์ได้เน้นต้องเพียรพยายามทำให้ต่อเนื่อง ให้เกิดความชำนาญ แม่ใหญ่ได้แนะนำเคล็ดลับในท่าหนึ่ง ยกมือประสานตะไกวที่หน้าทองเหนือสะดือ ๒ นิ้ว เวลาพอง-ยุบ เอาจิตเพ่งที่นั่น ก่อนทำก็สวดมนต์อธิษฐานพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ จงเสด็จลงมาช่วย เมื่อปฏิบัติเสร็จแต่ละครั้ง จงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลที่ปรากฏอยู่ในระเบียบปฏิบัตินั้นแล้ว มีข้อสงสัยก็มาถามได้ตลอดเวลา (ยกเว้นวันจันทร์ไม่ดูให้ใคร)

๔.๒ ก่อนจะเดินจงกรมให้ยืนตัวตรง กำมือโพล้ไว้ข้างหลัง ภาวนาว่า ยืนหนอ ๕ ครั้ง โดยหลับตาตามโนภาพขึ้น แล้วลง (จากเส้นผมลงง่ามเท้า) แล้วจากล่างขึ้นบน (จากง่ามสันเท้าว่ายืนผ่อนลมมาถึงสะดือ จากสะดือก็ว่าหนอมาถึงผมลมหมดพอดี) ถ้าใครรู้ว่าจะเป็นลมให้เอามือยันเส้าหรือกำแพงไว้ ถ้ายืนไม่ไหวก็นั่งลงให้เพื่อธรรมช่วยนวด หรือขอน้ำมันมนต์จากหลวงพ่อกาแกไขก็ได้ เพียงแต่การเดินจงกรม ย่อมมีประโยชน์มหาศาลอยู่แล้ว ร่างกายมีการเคลื่อนไหวอยู่ทุกส่วน เลือดลมเดินสะดวก ขจัดโรคภัยได้ มีผู้ประสบความสำเร็จได้เขียนยืนยันมา มีหลักฐานอ้างอิงน่าเชื่อถือได้ ขอให้อาจารย์ผู้ปกครองรีบเตือนหรือกระชับผู้ที่ปฏิบัติไม่ถูกต้อง แทนที่จะปล่อยให้เดินจงกรมไปมาในระยะ ๑๐ ก้าว กลับเดินตัดหน้าบุคคลอื่น หรือเดินรอบโบสถ์ตามใจชอบ ย่อมเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์

๔.๓ อาจารย์ผู้ปกครองต้องบอกเมื่อเกิดเวทนา ปวดแสบปวดขา อย่าไปขยับหรือเปลี่ยนอิริยาบถ ให้รีบกำหนดเพ่งไปที่จุดที่ปวดทันที พร้อมกับกำหนดว่า ปวดหนอ ปวดหนอ.. แล้วจะพบกับสภาวะธรรม เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป พร้อมกับเห็นกฎแห่งกรรม ..

๔.๔ การรับประทานอาหาร

- บางคนไม่ชินกับการรับประทานอาหาร ๒ มือ ยังมีการหิวกระหายอยู่ การเสริมด้วยน้ำปานะ เช่น นมไวตามิลค์ คนละ ๒ ขวด พออยู่ได้ ควรปรึกษาแพทย์ว่ามีเครื่องดื่มชนิดใดที่คุณค่าทางอาหารมากกว่านี้บ้าง ถ้าเป็นเครื่องดื่มชูกำลังจะได้หรือไม่ เช่น น้ำผึ้ง หรือ โสม เป็นต้น
- ควรมีที่ล้างถาดหลุม ส้อม ช้อน แบบอัตโนมัติ เพราะสะดวก ประหยัด บริการได้รวดเร็ว ใช้กำลังคนกินเนื้อที่มาก

- ตำบลจ่ายอาหารย่อย แต่ละจุดควรอยู่ห่างกันพอสมควร ให้มีความสะดวกในการเข้าแถวรับอาหาร ไม่เบียดเสียดอัดเยียด ควรกระจายมาที่ศาลาสวดศพข้างศาลาใหญ่ก็พอได้ อย่าไปรวมกันที่ศาลาเล็กเพียงแห่งเดียว
- เจ้าหน้าที่บริการมีน้อย คนมากอารมณ์หงุดหงิด พูดกับผู้มาปฏิบัติธรรมเสียงจะดังไปหน่อย ถ้าหรีเสียงสักนิตให้มีรสอ่อนหลานก็คงจะเจริญอาหารดีไม่น้อย

๔.๕ การประชาสัมพันธ์

งานจะดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยดีเด่น โด่งดังหรือดับก็อยู่ที่การประชาสัมพันธ์ชี้แจง แนะนำให้ผู้มาปฏิบัติธรรมได้รู้เห็น ได้เข้าใจ หรือได้ตอบปัญหาที่เขาได้รู้ว่า จะต้องทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร เพราะโยมที่เข้ามามีหลายระดับชั้น คือดอกบัว ๔ เหล่า ๔ พวก ดังกล่าวไม่มีผิด นักประชาสัมพันธ์ที่ดีต้องมีอารมณ์เย็น ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดช้า ๆ แบบน้ำซึมบ่อทราย วาจาไพเราะเสนาะโสตในการต้อนรับ แยกบางคนมีใจร้อนเหมือนถูกไฟจี้ รีบมาก็ต้องรีบกลับเพราะต้องเดินทางไกล กลัวจะมีติดค้างกลางทาง กลัวตะวันจะสาย สายบัวจะเนา นั้นแหละ ข้าพเจ้าได้พบเจ้าหน้าที่ทั้งฝ่ายสงฆ์และแม่ชีที่รับผิดชอบ ทุกคนใจเย็น มีความอดทน ช่มอารมณ์ไวได้เป็นอย่างดี และบางท่านหาทางออกได้ดีน่าชมเชย ขอให้พระคุณเจ้า แม่ชี จงรักษาความดีเหมือนเกลี้ยอมรักษาความเค็มต่อไปเถิด “ต่อว่าได้ ทนได้ แต่ขึ้นไม่ได้ ต้องขออนุญาตท่านก่อน)

อาจารย์ผู้ปกครองควรแจ้งให้ผู้ปฏิบัติธรรมได้ทราบว่า เช้าวันไหนมีการตักบาตรเมื่อปฏิบัติกรรมฐานเสร็จเวลา ๐๕.๓๐ น. ก็ควรอนุญาตให้โยมปลีกตัวไปใส่บาตรที่ศาลาใหญ่ ส่วนนอกนั้นก็ให้นำแถวกลับไปยังโรงอาหาร ย่อมจะสะดวกด้วยกันทั้งสองฝ่าย

๔.๖ การตักบาตรตอนเช้า

- นับจำนวนพระภิกษุ – สามเณร โดยเฉลี่ยจำนวนที่รูปต่อวัน
- เจ้าหน้าที่โรงครัวจะต้องจัดชุดอาหาร น้ำดื่มให้สมดุลกัน ทั้งนี้เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายและขจัดเศษอาหารให้เหลือน้อยลง

๔.๗ การทำสวนครัว

- ขอให้พื้นการทำสวนครัว (แต่ไม่เลี้ยงสัตว์) สมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม เสียใหม่ เนื่องจากค่าครองชีพเริ่มถีบตัวสูงขึ้น ประหยัดงบประมาณของวัดที่เลี้ยงดูอยู่ทุกวัน อีกทั้งมีพื้นที่ชายฝั่งริมน้ำ เหมาะ

แก่การเพาะปลูกพืชสวนครัวด้วย มีปุ๋ยธรรมชาติดีอยู่แล้ว กำลังที่ใช้
ควรขอนักเรียนเกษตรกรรมสิงห์บุรีมาช่วยกันในแต่ละปี ผลผลิตที่ได้
นำเข้าสู่โรงครัวและโรงเรียน ตามแต่จะตกลงกันหรือส่งไปช่วยศูนย์
ปฏิบัติการฐานขอนแก่น

- ที่ข้าพเจ้าเรียนเสนอมานี้ มิใช่ nálัทธิคอมมิวนิสต์มาใช้ ของเราใช้มา
ก่อนและได้ผลดีด้วย ขอให้พระคุณเจ้าริเริ่มเป็นตัวอย่าง เพื่อให้
ลูกหลานแม่ครัวหัวป่าก์ ทำแกงจับจ่ายอร่อย เลี้ยงพระญาติโยมให้ลือ
กระฉ่อนวัดไปเลย เพราะถูกสาปแช่งมานานแล้ว ถึงแม้จะสร้างเขื่อน
หน้าวัดตามโครงการต่อไปก็คงมีที่บางส่วนอำนวยความสะดวกได้ หรือ
ทำสวนครัวอากาศก็ได้

๔.๘ จัดระเบียบร้านค้า

- โดยเฉพาะในบริเวณวัดมีร้านค้าเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ดูแล้วไม่งามตา ควร
จัดวางเป็นซุ้มตามหัวมุม ๔
ทิศ เป็นที่ลับ ๆ สักหน่อย อยู่ในร่มไม้ใหญ่ไกลที่รับแขก ชายของที่
จำเป็นต้องใช้ประจำวัน

เรื่องของอู๋ที่เล่ามาแต่เพียงผิวเผินที่ได้พบเห็น มันเป็นเพียงกระพี้มิใช่แก่น
จิตยังห่างไกลไม่ถึงดวงดาว ด้วยใจรักและเคารพหลวงพ่อบุญไม่เสื่อมคลาย จึงตีเพื่อก่อ
ขอให้วัดอัมพวันมีความเจริญรุ่งเรืองโดยมีพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณ
มงคล เป็นผู้นำตลอดไป “การแก้กรรมที่ยอดเยียมที่สุดคือ การให้ญาติโยมหนึ่ง
เจริญฐานแล้วแผ่ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ทุกท่านจะกลับร้ายกลายเป็นดี
ลูกหลานจะมั่งมีศรีสุข จะประกอบอาชีพการงานก็จะมีเงินไหลนอง ทองไหล
มา”

เรื่องที่ ๗ ขอบารมีหลวงพ่อบุญคุ้มครองภัย

พล ต. วสันต์ พานิช

เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๓๗ ญาติของข้าพเจ้าคนหนึ่งป่วยอย่างกะทันหัน
ญาตินำส่งโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ อาการหนักเข้ารักษาในห้อง ไอ.ซี.ยู.
แพทย์ได้พิจารณาตรวจสอบจากเอกซเรย์คอมพิวเตอร์และเครื่องตรวจอื่น ๆ แล้ว

ปรากฏว่าเส้นเลือดแดงใหญ่โป่งพองในช่องอก หากปล่อยไว้จะเกิดการปริแตกเป็นอันตรายถึงชีวิต ทางโรงพยาบาลไม่มีเครื่องมือ เครื่องช่วยพิเศษ และอย่างอื่นที่จะสนองตอบปัญหาโรคนี้ได้ หนทางปฏิบัติที่ดีก็คือควรทำการติดต่อสรรหาโรงพยาบาลในต่างประเทศที่มีความชำนาญในเรื่องนี้โดยเฉพาะ คุณหมอ (ภรรยาผู้ป่วย) ได้ติดต่อญาติและแพทย์ที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาช่วยเป็นธุระติดต่อหาโรงพยาบาลให้ แล้วยืนยันรายละเอียดมาให้ทราบเพื่อประกอบการตัดสินใจ ภายในเวลาไม่ถึง ๗ วัน คุณหมอได้ตกลงใจเตรียมการเดินทางไปสหรัฐอเมริกา วันที่ ๑๐ ก.ย. ๓๗ ก่อนเดินทาง ๒ วัน ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมผู้ป่วยเพื่อให้กำลังใจและได้มอบ **เหรียญเจ้าคุณพระภวนาวิสุทธิคุณ รุ่นปี ๒๕๓๒** ให้ผู้ป่วยไว้เป็นที่พึ่งทางใจคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายทั้งไปและกลับ ขอให้ผู้ป่วยจงรำลึกนึกถึงพระคุณเจ้าทุกกลมหายใจเข้าออก ข้าพเจ้าได้สังเกตดูใบหน้าผู้ป่วยยิ้มแย้มแจ่มใส มีความเคารพศรัทธาท่านเจ้าคุณอยู่แล้ว เพราะได้เคยอ่านหนังสือกฏแห่งกรรม - ธรรมเนียมปฏิบัติที่ข้าพเจ้าให้ไป จึงรู้สึกดีดีศัพท์เจ้าคุณสามารถ **ช่วยรักษาผู้ป่วยเจ็บหายได้ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน** ผู้ป่วยน้อมรับและได้นำไปสรรฐ ด้วย

เมื่อ ๑๐ ก.ย. ๓๗ เวลา ๐๗.๑๐ น. ผู้ป่วย คุณหมอ และญาติที่เป็นหมอแพทย์ที่พยาบาลรวม ๖ คน เดินทางออกจากดอนเมืองโดยสายการบินไทยมุ่งตรงสู่สหรัฐฯ ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑๗ ชั่วโมง มาถึงลอสแอนเจลิส ทางเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลได้ส่งรถพยาบาลมารับผู้ป่วยในเครื่องบินพร้อมผู้ติดตามที่สนามบิน แล้วนำผู้ป่วยเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ทันที ทางคณะแพทย์ เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลได้ดำเนินการวิธีตรวจสอบตามขั้นตอนวินิจฉัย วางแผนเตรียมการผ่าตัดอย่างละเอียดโดยรวดเร็ว ทางคุณหมอ (ภรรยา) ได้ติดต่อแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดทางโรงพยาบาลให้บรรดาญาติได้รับทราบอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลใจในการเดินทางและการผ่าตัดรักษาผู้ป่วยเป็นอย่างมาก มีทางเดียวที่จะช่วยได้ก็คือส่งข่าวขอความเมตตาจากท่านเจ้าคุณ และหลังจากสวดมนต์เย็นแต่ละวันข้าพเจ้าได้อธิษฐาน **ขอबारมีพระคุณเจ้าโปรดแผ่เมตตาเสริมพลังให้ผู้ป่วยมีความปลอดภัยและเดินทางกลับมาโดยสวัสดิภาพ** ในที่สุดผู้ป่วย คุณหมอ และญาติเดินทางกลับมาถึงสนามบินดอนเมืองเมื่อ ๒๓ ต.ค. ๓๗ เวลา ๒๓.๐๐ น. โดยปลอดภัย มีบรรดาญาติพี่น้องรอรับ ดีใจที่ได้เห็นผู้ป่วยมีชีวิตรอดมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ มีกำลังใจดีมาก ก่อนจะเดินทางกลับ คุณหมอ (ภรรยา) ได้เขียนสรุปเหตุการณ์การผ่าตัดที่น่าสนใจ และขอบคุณบรรดาท่านที่เป็นห่วงให้ความช่วยเหลือ

และกำลังใจแก่ผู้ป่วยและภรรยาในครั้งนี้ แล้วแจกให้บรรดาญาติได้อ่านรับรู้ทั่วหน้ากัน

ข้าพเจ้าได้อ่านบันทึกนี้ เมื่อ ๒๐ ต.ค. ๓๗ แล้วเห็นว่าเป็นการผ่าตัดครั้งยิ่งใหญ่ที่ต้องใช้หมอกที่เชี่ยวชาญมีฝีมือยอดเยี่ยมจริง ๆ เป็น The Case of The Decade (ผู้ป่วยยอดเยี่ยมประจำทศวรรษ) เป็นคนไข้ที่อยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. นานที่สุดรายหนึ่ง (๑๖ วัน) เปลี่ยนเส้นเลือดใหญ่ และเส้นรอง ๆ มากที่สุด จึงพิจารณาเห็นว่าถ้าได้สรุปบันทึกลงในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติแล้ว ผู้อ่านย่อมจะได้รับความรู้การวิวัฒนาการด้านการแพทย์เจริญก้าวหน้าเพียงใด และที่น่าสงสัยเกิดปัญหาธรรมก็คือ จิตวิญญาณยังอยู่ในร่างหรือออกไปอยู่ที่ใด จะเหมือนกับการซ่อมบ้านครั้งใหญ่ คนในบ้านจะหลบไปอาศัยที่ไหนก่อน เมื่อซ่อมเสร็จแล้วก็กลับเข้ามาอยู่ใหม่หรืออย่างไร หรือ จิตวิญญาณยังอยู่ในบ่อเล็ก ๆ (โตเท่าเม็ดบุนนาคมีน้ำสีต่าง ๆ ๖ สี) อยู่ในช่องหนึ่งของหัวใจ (หน้า ๒๖๑ เล่ม ๗) จะเป็นไปได้หรือไม่ เป็นเรื่องยากจริง ๆ นอกจากพระคุณเจ้าท่านนั้นจะรู้ความเป็นไปแห่งสังขารนี้ ข้าพเจ้าได้ขออนุญาตคุณหมอฟิมพ์ข้อความที่ได้บันทึกไว้เพื่อเป็นวิทยาทาน สรุปได้ดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่นารถพยาบาลไปรับผู้ป่วยในเครื่องบินและผู้ติดตามนำเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ตรวจร่างกาย เอกซเรย์ ส่วนต่าง ๆ วางแผนงานตามขั้นตอนก่อนลงมือทำการผ่าตัด

๒. การผ่าตัด

วันที่ ๑๕ ก.ย. ๓๗ ผู้ป่วยรับการผ่าตัดโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคหัวใจ มี ศัลยแพทย์ เจ้าหน้าที่เทคนิคที่เชี่ยวชาญแต่ละสาขาดำเนินตามแผนที่กำหนดไว้ เช่น วางยาสลบใช้เครื่องปอดเทียม หัวใจเทียม และอื่น ๆ ใช้เวลาผ่าตัด ๗ ชั่วโมง

- ประการสำคัญที่สุด คือ นำเทคนิคใหม่ทันสมัยมาทำให้สมองเย็น อุณหภูมิ ๑๐ เซนติเกรด นาน ๘๐ นาที โดยไม่มีเลือดไปเลี้ยงสมองเลยนาน ๘๐ นาที เหมือนคนตายสนิท ๘๐ นาที
- ตัดและเปลี่ยนเส้นเลือดใหญ่ที่โป่งขนาด ๑๐ ซม. (ปกติจะมีขนาด ๒.๕ ซม.) ยาวถึงกระบังลมแทนเส้นเลือดเดิมที่โป่งพอง ไกลจะปริแตกอันตราย
- ตัดและเปลี่ยนเลือดไปเลี้ยงสมองขนาดรองลงมาจำนวน ๔ เส้น

- เปลี่ยน ตัด เย็บ ชุน เส้นเลือดฝอยเชื่อมโยงเส้นเลือดใหญ่ที่เสื่อมชำรุดให้กลับคืนสภาพ

ตอนเริ่มผ่าตัดใช้เลื่อยไฟฟ้าผ่าอกแบะออก ให้ช่องอกกว้างมาก เพื่อเข้าไปทำการผ่าตัดเหมือนซี่โครงหมู เพื่อสะดวกในการเปลี่ยนเส้นเลือดเพราะมีบางเส้นซ่อนไขว่ควนผิดธรรมดา ทำความลำบากยุ่งยากมาก

เมื่อแพทย์ได้ทำการผ่าตัดเรียบร้อยแล้ว ก็ใช้เครื่องมือช่วยกระตุ้นให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกตัวเป็นที่ระทึกใจ ตื่นเต้นทีเดียว เพราะแพทย์บอกว่าการจะมีชีวิตหรือตายของผู้ป่วยย่อมอยู่ที่การกระตุ้นให้สมองมีความอบอุ่นกลับคืนมา และคนไขรายนี้หมอยอมรับยกให้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่แห่งทศวรรษ (ในรอบ ๑๐ ปี) เพราะเหตุที่ทำให้สมองมีความเย็นนานที่สุดมากกว่ารายอื่นที่โรงพยาบาลนี้เคยนำมา เปลี่ยนเส้นเลือดมากที่สุด และบางเส้นมีความสลับซับซ้อนทำยากมาก โดยปกติคนไข้รายอื่น ๆ มาผ่าตัดเปลี่ยนเส้นเลือดในหัวใจ ๒ - ๔ เส้น ส่วนใหญ่จะทำ By Pass อยู่ในห้อง ไอ.ซี.ยู. ๒ - ๕ วัน เท่านั้น ก็กลับบ้านได้ แต่คนไข้รายนี้อยู่นานกว่าเพื่อน คืออยู่ห้อง ไอ.ซี.ยู. นาน ๑๖ วัน อยู่โรงพยาบาลรวม ๓๔ วัน มาพักฟื้นที่โรงแรมอีก ๑๔ วัน จึงเดินทางกลับเมืองไทยได้

๓. คนป่วยฟื้น

หลังผ่าตัดเสร็จ แพทย์นำเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ฉีดยาให้ผู้ป่วยหลับลึกสนิทอีก ๒๔ ชั่วโมง เพื่อให้สมองพักผ่อนอย่างเต็มที่ ป้องกันให้เซลล์สมองเสื่อมน้อยที่สุด คนป่วยเป็นเจ้าชายนิทรา เมื่อเริ่มรู้สึกตัว ลืมตา พุดอะไรไปไม่รู้เรื่อง กลายเป็นคนละคนก่อนจะทำการผ่าตัดรู้สึกตัวดี พุดอะไรรู้ทุกอย่าง หลังผ่าตัดกลายเป็นเด็กเกิดใหม่ ต้องสอนให้กำมือ ยกขา กระดิกนิ้ว อ้าปาก หัดยืน เดิน นั่ง ยังจับช้อนป้อนอาหารเองไม่ได้ มีหมอไทยเก่งมากทำงานที่นี้เป็นเจ้าของไข้ ดูแลรักษาเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดและดีเลิศ มีความสามารถมาก ได้ช่วยดูแลรักษาตั้งแต่ต้นจนทำการฟื้นฟูคนป่วยให้กลับฟื้นคืนสภาพปกติได้อย่างรวดเร็ว เมื่อผู้ป่วยฟื้นดีแล้ว แม่บ้าน (ที่ติดตามไปด้วย) ไปนำพระสมเด็จพระพุฒาจารย์โต (พรหมรังสี) และเหรียญท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ มามอบให้ไว้เพื่อเป็นกำลังใจ และก่อนการผ่าตัดผู้ป่วยก็ได้อธิษฐานจิตแล้วส่งคืนให้แม่บ้านเก็บไว้

๔. ค่าใช้จ่ายสูงมาก

แต่ให้การดูแลรักษาและการบริการแก่ผู้ป่วยอย่างดีเยี่ยม มีพยาบาลดูแล ๑ ต่อ ๑ (พยาบาล : ผู้ป่วย) ในห้องไอ.ซี.ยู. มีทีมงานมาดูแลตลอด มีเครื่องมือตรวจรักษาผู้ป่วยทั้งวันคืน

คุณหมอม (ภรรยา) ได้พูดว่า “การป่วยครั้งนี้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เพราะใช้ปอดและหัวใจเทียมนาน ๗ ชั่วโมง หยุดเลือดไปเลี้ยงสมองนาน ๘๐ นาที เป็นมหันตະประสบการณ์จริง ๆ มีทั้งทุกข์ ทั้งเครียด ทั้งห่วงใย และกังวลใจ และสบายใจวันละน้อย ๆ เมื่อผู้ป่วยดีขึ้น” ขณะนี้ผู้ป่วยกลับมาพักฟื้นที่บ้านในกรุงเทพฯ รอให้สุขภาพแข็งแรง แล้วจะต้องเดินทางไปเปลี่ยนเส้นเลือดโป่งที่หน้าท้องอีกเป็นครั้งที่ ๒

เมื่อ ๓๐ ต.ค. ๓๗ ข้าพเจ้าไปงานทอดกฐินที่วัดอัมพวัน ได้เรียนเรื่องนี้ให้พระคุณเจ้าทราบ ท่านได้พูดว่า “ขณะที่ผ่าตัดผู้ป่วยได้ตายไปแล้ว แต่กลับฟื้นขึ้นมาเพราะยังมีกรรมดีสนับสนุนอยู่ การสร้างกุศลปฏิบัติธรรมจะช่วยแก้กรรมได้ ผู้ใดไม่มีโรคถือว่าเป็นลาภอันประเสริฐ ดังคำบาลีที่ว่า *อโรคยา ปริมาลาภา* จงอย่าประมาท เราเกิดมาได้เพราะแรงกรรม (กรรมมัชรูป) และจิตปรารถนา”

ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้โดยเห็นว่าเป็นการผ่าตัดเส้นเลือดใหญ่โดยใช้เทคนิคก้าวหน้าทันสมัยในวงการแพทย์ ที่ไม่ได้พบเห็นและรู้เรื่องราวรายละเอียดตามลำดับขั้นตอนดังกล่าวมาก่อนเลย จึงหวังใจว่า ผู้อ่านคงจะได้รับประโยชน์ไม่มากนักน้อย ขอกราบขอบพระคุณเจ้าที่ได้กรุณาส่งพลังจิตแผ่เมตตาให้ผู้ป่วยมีจิตใจเข้มแข็ง ฟื้นฝ่าอันตรายรอดชีวิตมาได้อย่างปาฏิหาริย์ กอปรด้วยคณะเจ้าหน้าที่แพทย์ที่มีความสามารถและชำนาญเป็นเลิศประกอบกัน จึงบันดาลให้ผู้ป่วยได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งแพทย์ไทย และแพทย์ต่างประเทศ ได้ร่วมกันดูแลรักษาอย่างดี และบุคคลสำคัญที่จะลืมขอบคุณเสียมิได้นั้นก็คือ คุณหมอม (ภรรยา) ได้เสียสละเวลาแก้ไขเพิ่มเติมข้อความให้มีความสมบูรณ์ดียิ่งขึ้น

ในวาระดิถีครบรอบวันเกิด ข้าพเจ้า ผู้ป่วย และคุณหมอม ขออำนาจพรให้พระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคล จงมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง มีพรรษาอายุกาลยืนยาว และประสบความสำเร็จตามปรารถนาทุกประการเทอญ

เรื่องที่ ๘ ไม่เป็นไร

พล ต. วสันต์ พานิช

ก. ชีวิตรับราชการ

ชีวิตคือการต่อสู้ ศัตรูคือยากำลัง อุปสรรคคือหนทางแห่งความสำเร็จ ต้องท่องเที่ยว ร่อนเร่พเนจรมีรสเด็ดเผ็ดร้อน หวานอมขมกลืนไปตามดวงชะตาของแต่ละบุคคล บางคนโชค ดีก็สบายไป บางคนตกที่นั่งเป็นลูกช้างย้ายหลายครั้งหลายหน ก่อความเดือดร้อนให้แก่ ครอบครัว การศึกษาของลูกไม่ติดต่อกัน เสียเวลาเดินทาง ขนย้ายข้าวของจิปาถะ มีการ ขำรูดแตกหักเสียหาย ย้ายกันบ่อย ๆ เลยเหลือแต่ลูกกับลัง เท่านั้น

ข้าพเจ้าโชคดีหน่อยถูกย้าย ๓ - ๔ ครั้ง ข้าวของชำรุดเสียหายไม่มากนัก มีชีวิต ปฏิบัติงานส่วนใหญ่อยู่ทางภาคอีสานในหน่วยราชการขนาดใหญ่ จะมีสโมสร ด้วยความมุ่ง หมายเพื่อให้ข้าราชการได้พักผ่อนหย่อนใจคลายอารมณ์ที่เคร่งเครียด ตรากตรำทำงานทั้ง วัน ยังเป็นแหล่งพบปะหรือปรับความเข้าใจ สามัคคีปรองดอง จัดงานรื่นเริงบันเทิงใจตาม กาลเทศะ บางคนคลายเครียดมากไปเกิดลืมนตัว เกิดความทุกข์เมื่อถึงวันเงินเดือนออก เพราะเจ้าหน้าที่สโมสรส่งบิลให้เจ้าหน้าที่การเงินทำการหักหนี้ทั้งหมด ปรากฏว่าเงินเดือน เหลือเล็กน้อย บางเดือนติดลบ แม้บ้านต้องเดือดร้อน เพราะไปเซ็นรับเงินเป็นประจำอยู่ แล้ว เดือนเก่ายังใช้เงินให้ไม่หมด ผลัดมาเดือนใหม่จะเอาไปใช้ แต่เจ้าพระคุณทูนหัว ผัว กลับทำพลิกผันปรวนแปรไปเสียที่-การพนันบนสโมสร (บิลเสียด สนุกเกอร์ ไฟ เหล้า อื่น ๆ มีพร้อมสรรพ) หมดตัวแค่นี้ยังไม่พอ วันไหนมีการแข่งม้าก็ถูกม้ามันเตะซ้ำเข้าไปอีก ก็นึก เสียว่าไม่เป็นไร ซื่อหญาให้มากินก็แล้วกัน ไม่ได้นึกถึงลูกเมียเลย กลับไปสงสารสัตว์มันได้ มันเป็นกรรมของเมียที่มามีเลือกอยู่อยู่กับทหารที่มีคำพิงเพยอย่างน่าฟังว่า **“มีผิวทหารนับ ขวด มีผิวตำรวจนับแบงค์”** เท็จจริงประการใดไม่ขอวิจารณ์ บางคนชอบเป็นเสือสิงห์ กระตึงแรด ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานกันเลย รีบแจ้นขึ้นสโมสร จับไม้ควางบิลเสียดก่อนเวลา แล้ว ฝ่ายกวางทองน้องรักรักษาเวลากลับไม่ได้เล่น จึงร้องสั่งให้เอาเหล้า บุหรี่ กับแกล้ม มา กินในเกม ฝ่ายเสือสมิงไม่ขัดต้องเอาใจกวาง กลัวกวางจะอาละวาด ไม่เชียร์แล้วจะเกิดความ ปั่นป่วนในการเล่นด้วย เผลอแผลบเดียวเหล้าหมดแล้ว เสือมัวแต่แทงเพลินยังไม่ทันจะได้ริน เหล้าใส่ปากเลย เสียงกวางร้องให้สั่งมาใหม่อีก ๑ ชุด เสือกก็ใจดีร้องสั่งตามใจกวาง เสือต้อง ระวังการต่อสู้ที่เข้มงวดขึ้น ขึ้นฝ่ายใดเพลิงงพล้ำต้องเซ็นบิลกันหลายอัฐทีเดียว เมื่อฝ่ายใด แพ้ก็ขอแก้ตัว ถ้าได้ชัยชนะก็เล่นเกมส์เหมา (เกมที่ ๓) คราวนี้ถ้าใครแพ้ก็เซ็นตะทั้ง ๓ เกม เลย รวมเป็นเงินไม่ใช่น้อย บางครั้งเสือทะเลาะชกต่อยกัน กวางก็ทำหน้าที่กรรมการห้าม มวยไปในตัว ส่วนวงไฟก็ตั้งหน้าสู้กันทั้งวันทั้งคืนไม่ได้หลับนอน จึงเห็นว่า **สโมสรเป็น แหล่งที่ให้ทั้งคุณและโทษ โปรดใช้ให้ถูกทางก็แล้วกัน โดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้อยู่ทาง เดียว คือเงินเดือน** เมื่อฝึการพนันเข้าสิงสู่ใจเสียแล้ว ทางใช้จ่ายมีมากกว่ารายรับมันก็ไม่

พอ เป็นการสร้างหนี้สิน ตั้งตัวไม่ได้ ครอบครัวเดือดร้อน บางคนฐานะดี **ไม่เป็นไร** ขอเงินทางพ่อแม่มาใช้ทุกเดือนก็ไม่เดือดร้อน ส่วนคนไม่มีรายได้ทางอื่นมาจุนเจือก็ต้องขายของเก่าไปพลาถ หรือกู้หนี้ยืมสินมาใช้กันต่อไป จำบางคนได้เมื่อยขยันทำมาหากินขายข้าวแกง มีฐานะดีแต่งตัวโก้ มีเงินให้ทหารกู้คิดดอกเบี้ยหน้าดูชม สมัยก่อนผู้บังคับบัญชามีนโยบายให้ข้าราชการย้ายไปทำงานอยู่ใกล้ภูมิลำเนาเดิมได้ เพื่อมิให้เดือดร้อนค่าใช้จ่าย ข้าพเจ้าได้รับราชการอยู่ ป.พัน ๓ กองทัพภาคที่ ๒ จ.นครราชสีมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๑ เป็นเวลา ๕ ปี จึงเรียนขอความกรุณาให้ผู้บังคับบัญชาได้พิจารณาย้ายมาอยู่หน่วยปืนใหญ่ ในจังหวัดลพบุรี เพื่อจะได้มีโอกาสไปเยี่ยมบิดามารดาซึ่งเจ็บป่วยอยู่ที่บ้านจังหวัดชัยนาท ผลที่ได้รับ กลับถูกย้ายไปอยู่ ป.พัน ๖ จ.อุบลราชธานี ข้าพเจ้าต้องขมใจอดทน อดกลั้น และมีความซาบซึ้งเห็นธาตุแท้ของผู้บังคับบัญชา ยังมีวินัยต้องปฏิบัติตามคำสั่งแต่โดยดี คิดเสียว่า **ไม่เป็นไร** เราได้มีโอกาสได้รู้จักผู้บังคับบัญชาและเพื่อน ๆ ในกองพันนี้ ข้าพเจ้าได้รับตำแหน่ง ผบ.ร้อย ป.ที่ ๓ ซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ มีนายทหาร นายสิบ บรรจู่ไว้ไม่กี่คน (เจ้าหน้าที่โครง) และกำลังเรียกทหารเกณฑ์เข้ามาในปีนั้นด้วย อาคารโรงเรียนยังก่อสร้างไม่เสร็จ อยู่ในป่า พื้นที่ก่อสร้างมีแต่ตอไม้เต็มไปหมด พวกเราต้องทำงานหนักแข่งกับเวลา หน้าฝนใกล้เข้ามาแล้ว ถ้าไม่มีโรงเรียนชั่วคราวจะลำบากมาก จึงระดมพลเท่าที่มี แยกแบ่งงานก่อสร้างโรงเรียนชั่วคราว มีโรงสอน โรงเลี้ยงอาหาร เสาไฟ โดยใช้วัสดุก่อสร้างที่มีอยู่ในป่าเป็นหลัก เช่น เสาไม้ไผ่ แผงมุงหลังคา ฯลฯ ทำการปรับพื้นที่ขุดตอไม้เพื่อใช้เป็นสนามฝึก นอกจากนั้นก็ทำการฝึกทหารตามหลักสูตรประจำปีอีกด้วย ไฟฟ้าก็ไม่มีใช้ จำเป็นต้องใช้ตะเกียงรั้ว มีแมลงเรือด รื่น ยุง มากมาย มีเสียงจิ้งหรีด จักจั่น เรไร ร้องดังก้องกังวาลไพเราะ ฟังดูก็เพลินดีเหมือนดนตรีสวรรค์ของคนยาก ต่อมากรรมการทางหน่วยเหนือมาตรวจสอบภาคกองร้อย ปรากฏว่า กองร้อย ป. ของข้าพเจ้าได้รับการชมเชย มีเอกสารหลักฐานอย่างสมบูรณ์ ถูกต้อง แล้วมีการฝึกประลองยุทธเพื่อทดสอบความพร้อมรบของหน่วยทหารในกองพลที่ ๖ ด้วย วันหนึ่งได้มีโอกาสพบกับผู้บัญชาการศูนย์การทหารปืนใหญ่ ท่านพูดว่า **ลือเตรียมตัวย้ายไปโคราช** ข้าพเจ้าก็งง ๆ อยู่ เพราะไม่ได้วิ่งเต้นย้ายกับใคร เช็ดเสียดแล้วมีบทเรียนในครั้งก่อน จึงเรียนถามท่านว่า “จะให้กระผมไปอยู่หน่วยไหน” “เดี๋ยวนี้ลือหายต่อแหลแล้ว นี่จะให้ไปอยู่ ป.พัน. ๒๑ ศป. ขณะนี้ออกสนามมาอยู่โคราช เขตพื้นที่กองทัพภาคที่ ๒” ข้าพเจ้าลาท่านกลับมาบ้านพัก ระหว่างเดินทางก็ครุ่นคิดว่าเราไปต่อแหลกับใครที่ไหน จำได้ว่ามีปากเสียงกับ ผบ. พัน เมื่อรับราชการอยู่ที่โคราช แต่ก็ไม่รุนแรงอะไรนักทำความเข้าใจกันได้ การย้ายครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเต้นกำลังเพลิดเพลินสนุกอยู่กับงานที่ได้มีส่วนริเริ่มปูพื้นฐานตั้งกองร้อยใหม่ (ร้อย ป.๓) รู้จักข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน ทุกอย่างเป็นกันเอง เป็นเวลานาน ๑ แะ ๖ เดือน

จึงมิได้คิดจะดิ้นรนไปที่ใดอีก ในไม่นานเกินรอข้าพเจ้าได้รับคำสั่งด่วนทางวิทยุให้รีบไป รายงานตัวที่กองพันใหม่ ตั้งอยู่ข้างกองบิน ๑ โคราซ ข้าพเจ้าเตรียมตัวอพยพครอบครัวแทบ ไม่ทัน แล้วมารายงานตัวต่อ ผบ.พัน พ.ท. ชม สุคันธรัตน์ (ยศในขณะนั้น) จึงได้ทราบ สาเหตุที่มีการโยกย้ายครั้งนี้ ท่าน ผบ.พัน ได้ให้ข้าพเจ้ากลับไปยังที่ตั้งปกติ จ.ลพบุรี ทำหน้า มีฝึกทหารใหม่ แล้วทยอยส่งมาผลัดเปลี่ยนทหารเก่าเมื่อครบกำหนดปลดปล่อย ส่วน ผบ. พัน จะคุมกำลังในสนามแต่ผู้เดียว ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามคำบัญชาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เมื่อเหตุการณ์ภายนอกประเทศ (ศึกเดียนเบียนฟู) ได้สงบลงและย่างเข้าหน้าฝน พายุ ลมแรงพัดหลังคาเต็นท์ฝึกขาดทหารเดือดร้อน นอกจากนั้นนายทหารนักเรียนหลักสูตร ผบ. ร้อย.ป. และ ผบ.พัน.ป. จะต้องทำการซ่อมยิง จำเป็นต้องใช้กองพันนี้เป็นลูกมือสนับสนุน ทาง ผู้บังคับบัญชาจำเป็นต้องใช้กองพันนี้เคลื่อนย้ายเข้าไปตั้งปกติตามเดิม แล้วปฏิบัติการ สนับสนุนโรงเรียนทหารปืนใหญ่เช่นเดิม ไม่เพียงแต่เท่านั้น ยังมีภารกิจพิเศษอื่น ๆ ตามที่ ได้รับมอบหมายเป็นต้นว่า ได้มีส่วนร่วมการประลองยุทธกับหน่วยทหารราบ หน่วยรถถัง บริเวณพื้นที่ระหว่าง รพ.อนันต์ กับหน่วยพลร่มเอราวัณ จุดมุ่งหมายเพื่อสาธิตให้นายทหาร ระดับนายพลผู้ใหญ่ ได้เห็นภาพการรบในการเข้าตี การตั้งรับอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะได้ ทราบขั้นตอนการปฏิบัติในการยิงที่หมาย (ด้วยกระสุนจริง) ระยะไกล ที่หมายระยะไกล มี การประสานการยิงอาวุธทุกชนิดในแนวต้านทานหลัก (ที่มั่นขั้นสุดท้าย) โดยมีศูนย์การทหาร ราบเป็นเจ้าของโครงการรับผิดชอบ และมีศูนย์การทหารปืนใหญ่และศูนย์อื่นที่เกี่ยวข้องจัด หน่วยทหารเข้าร่วมสนับสนุน การสาธิตครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ไม่มีการเจ็บป่วย กำลังพลปลอดภัย ได้รับการชมเชยในผลสำเร็จเป็นอย่างมาก แต่มีบทเรียนตามมาจำต้อง แก่ไข โดยเฉพาะตำบลดกระสุนตก มีกระสุน ๑ นัด กระเด็นกระดอนจากเขาน้อย (สมมติเป็น ที่รวมพลเข้าศึก) แหวกอากาศลอยต่ำชนเสาเรือนในหมู่บ้านน้ำจั้น แล้วแฉลบเข้าสวนป่าหลัง บ้าน หาชากส่วนท้ายกระสุนไม่พบ ไม่มีใครรับผิดชอบ ต่างก็โทษกันระหว่างลูกกระสุนปืน ใหญ่กับกระสุน ค. (เป็นของทหารราบ) ซึ่งระดมยิงต่อเขาลูกเดียวกัน ผลสุดท้ายผู้ใหญ่ตัดสิน ว่าเป็นลูกกระสุนปืนใหญ่ ข้าพเจ้าก็ยอมรับผิด เห็นว่า “ไม่เป็นไร” มีเสาบ้านฉีกไปครึ่งต้น เท่านั้นเอง อยากจะเปิดฟังเพลงกรรมของกู (บุญธรรม พระไม้โทน) ก็ไม่มีขายเสียอีก ส่วน หัวหน้ากองการศึกษา รร.ป. พ.อ.เล็ก แนวมาลี (ยศในขณะนั้น) ท่านเป็นกรรมการร่วมสาธิต ครั้งนี้ด้วย ได้เรียกนายทหารที่เกี่ยวข้อง มี ผบ.พัน (พ.ท.ชม สุคันธรัตน์) ข้าพเจ้า (ผอ.๓) ผบ.ร้อย.ป. ฯลฯ มาขึ้นประชุม ณ บริเวณหลุมกระสุนตก (ต่ำกว่าที่หมายจำนวน ๑ นัด ห่าง จากรถถังประมาณ ๕๐ หลา) เวลาเที่ยง (อากาศร้อนจัด หน้ามืด จะเป็นลม หิวข้าวตาลาย) ท่านได้สาธยายป้อเกิดแห่งความประมาทไม่รอบคอบ จะก่อให้เกิดผลเสียหายคือความตาย

ความล่าช้าไอ้เอ๊ยของศูนย์อำนาจการยิง กว่า จะทำการยิงได้ ข้าศึกมันหนีไปหมดแล้ว สุดท้าย ท่านถามว่าใครสงสัยอะไรบ้าง ข้าพเจ้ายกมือได้อธิบายชี้แจงด้วยเหตุผลในการสั่งยิงแต่ละ ครั้งว่าศูนย์อำนาจการยิงไม่ล่าช้า แต่มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่กว่ามาควบคุมสั่งเปลี่ยนหลักฐาน การยิงทุกครั้งไป ศูนย์อำนาจการยิงต้องสั่งแก้ไขหลักฐานไปยังหมู่ปืนบ่อย ๆ เลยหมู่ปืนต้อง มีความยุ่งยากเอากระสุนเข้า-เอากระสุนออก จากรังเพลิงอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ล่าช้าไม่ทันใจคนดู เมื่อเสร็จการสาธิตข้าพเจ้าขึ้นสโมสร หัวหน้ากองการศึกษาไม่เรียกข้าพเจ้าเข้า นั่งเล่นไฟเหมือนแต่ก่อนก็ไม่มีอะไร เป็นการประหยัดเงินไปในตัว นั่งเป็นกวางทองตี้มเหล่า ไม่ต้องเสียเงินดีกว่า

สรุปบทเรียนชีวิตการรับราชการนั้น จะต้องรู้เขารู้เรา คือรู้จักใจนายและคุณนาย ให้ ถ่องแท้แน่นอน ควรไปมาหาสู่ท่านให้ถูกกาลเทศะ ประจบด้วยการทำงาน อย่าได้เถียงนาย เดินตามหลังนายเข้าไว้หมาไม่กัด (ระวังเพื่อนมันกัดเอา) แต่อย่าเดินลงเหวกับนายก็แล้วกัน จะหาความเป็นธรรมจากนาย ๑๐๐% มันไม่ได้ ท่านมีลูกน้องหลายคน (เสือ สิงห์ กระทิง แรด) ท่านยังมีกิเลสตัณหาอยู่ เมื่อยามกลัดกลุ้มรุมเร้าร้อนนุรา ไม่สมหวังดังที่คิด จงมี สติสัมปชัญญะข่มใจ อดกลั้น อดทนหรือเข้าวัดปรึกษาอาจารย์หลวงพ่อบุญสร้างกุศลให้ คลายเครียดลงบ้าง ไม่ควรหาหมอดู สะเดาะเคราะห์ ปะเหมาะไปพบหลวงพ่อกอบ หลวงพ่อก โภย จะเสียเงินหรือเวลากลับมาเจอหน้าก็ถูกนายเล่นงานอีก เรานึกเสียว่าชีวิตคือละคร ว่า ไปตามบทกลอนที่เขียนไว้ มีทั้งร้ายดีปะปนกัน เป็นผู้หยอต้อมกัมประนมกร อย่าทำสูงเด่นใน หมู่ไม้เตี้ย จะเป็นอันตรายเมื่อภัยมา จงทำทุกอย่างให้นายรัก ผันถึงอยู่เสมอท่านจะได้ดี ยาม นายจากระวังตัวให้มาก เหมือนผลัดเปลี่ยนเทวดาประจำวันเกิดของเรา ข้าพเจ้ามารู้ตัวเมื่อ สาย เถียงกับนายอยู่เรื่อย จึงเอาตัวรอดมาได้แค่นี้ก็ดีแล้ว

ข. งานสร้างรังหอย

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมารับใช้ศูนย์การทหารปืนใหญ่เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗ นับเป็นครั้งที่ ๒ เราต้องทำงานแข่งกับเวลา เหตุการณ์ไม่ปกติสุข มีการต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ทั้ง ภายในและภายนอกประเทศ เตรียมฝึกทหารส่งกำลังไปช่วยประเทศเพื่อนบ้าน ทำการรบกับ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ถือว่าเป็นการป้องกันภัยก่อนจะถึงตัวเรา ข้าพเจ้าต้องเดินทางลงมาประชุม กับหน่วยที่เกี่ยวข้องที่กรุงเทพฯ บ่อยครั้ง เพื่อของบประมาณสนับสนุนการก่อสร้าง ซ่อมแซมอาคารที่พัก สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับหน่วยทหารที่จะส่งไปปฏิบัติการ นอกประเทศ และรับทหารเพื่อนบ้านมาอบรมเรียนรู้ใช้ปืนใหญ่ เพื่อนำความรู้กลับไปใช้ใน หน่วยปืนใหญ่ของเขา มีความเพลิดเพลนสนุกอยู่กับงานที่แสนจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า แต่ อดใจจ้าวเราอายุย่างเข้ามา ๔๐ ปีกว่าแล้ว ยังไม่มีบ้านช่องจะอยู่เป็นส่วนตัว ต้องอาศัยบ้าน

หลวงอยู่เรื่อยมา จำเป็นต้องสะสมสิ่งอุปกรณ์ก่อสร้างเอาไว้บ้างเป็นบางอย่าง โดยเฉพาะไม้กระดาน (เลื่อยด้วยมือ) พอหาซื้อได้ในแนวถิ่นนี้ มีพรรคพวกรับอาสาจะติดต่อดำเนินการให้ตามต้องการ วันที่ ๒๘ ก.ย.๒๕๑๐ ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากหลวงพ่ोजริญ เปิดอ่านดูรู้สึกตื่นเต้น ตกใจ มีข้อความสรุปได้ว่า “เจ้าหน้าที่กลับมาสืบดูเรื่องไม้ มีบ้านผู้ใดบ้าง เผอิญพบทราบในบ้านของท่าน เลยเจ้าหน้าที่เขียนไป ไม่เสนอแต่ประการใด สรุปแล้ว (เรื่องนี้ไม่เป็นไร) ขอให้ท่านรีบติดต่อเรื่องใบอนุญาตให้ได้มาเร็ว ๆ ที่สุด ความในทราบที่ ๒ นี้เอง” นี้แสดงให้เห็นว่าหลวงพ่อกำลังห่วงใยไม่ทิ้งลูกศิษย์ ยังมีเมตตากรุณาส่งข่าวลับให้เตรียมตัวล่วงหน้า ข้าพเจ้าได้ทำการแก้ไขโดยให้ช่างเอาไม้ระแนงมาตีล้อมใต้ถุนบ้านไว้ก่อน มีของอยู่จำนวนน้อย เมื่อเจ้าหน้าที่มาเอาก็ยินดียกให้ไปเลย แต่อย่างไรก็มีความเชื่อมั่นในคาถาที่ว่า “ไม่เป็นไร” และก็ไม่เป็นไรจริง ๆ เสียด้วย

ค. หมอเปลี่ยนใจไม่ผ่าตัด

ในปลายปี ๒๕๑๐ ภรรยาของข้าพเจ้าเจ็บป่วย เวลาไอ จาม มีเลือดออกปนกับเสมหะนำไปตรวจ-เอกซเรย์ ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ ปรากฏว่าเส้นหลอดลมฝอยแตก หมอสัมพันธ์เจ้าของไข้จะประชุมหารือจะผ่าตัดหรือรักษาทางยา แต่ได้รับข่าวไม่ยืนยันว่าผ่าตัดดีและหายเร็ว ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปปรึกษาหลวงพ่ोजริญ ในเรื่องนี้ พระคุณเจ้าได้พูดว่า “ไม่เป็นไร หมออาจจะเปลี่ยนใจไม่ผ่าตัด” เมื่อข้าพเจ้ากลับไปโรงพยาบาลพบหมอ ขอทราบผลปรากฏว่าหมอไม่ผ่าตัด ให้รักษาทางยาและให้คนป่วยกลับบ้าน มาตรวจตามหมอนัดจนกระทั่งโรคร้ายได้บรรเทาเบาบางลง

ง. ชัดตะแทบไม่เหลือ

ตอนสายวันหนึ่งภรรยานายฉลองฯ เดินเข้ามาหาแบบซุ่มเสร้านัยน์ตาแดงเหมือนไม่สบาย ข้าพเจ้าได้ถามความเป็นไป เขาได้เล่าว่าสามีขับรถชนทหารตาย เจ้าตัวหนี ถ้ำแก่ถูกคุมตัวอยู่ที่โรงพัก อยากจะมาปรึกษาท่านจะช่วยได้อย่างไร? เพื่อขยายความให้ผู้อ่านได้ทราบความเป็นมาสักเล็กน้อย เรื่องมีอยู่ว่า พลทหารฉลองเคยรับใช้อยู่ใกล้ชิดได้ส่งไปรบในเวียดนาม เมื่อเดินทางกลับประเทศไทยประมาณปี ๒๕๑๒ ระหว่างรอการบรรจุเข้ารับราชการได้ทำงานรับจ้างทำเหล็กตัดอยู่กับถ้ำแก่ และถ้ำแก่รับงานไว้มากแรงระดมทำทั้งวันทั้งคืน การพักผ่อนร่างกายไม่เพียงพอ ได้ขับรถกระบะบรรทุกเหล็กตัดประตูหน้าต่างไปกับถ้ำแก่พร้อมลูกจ้างหนึ่งคนนั่งอยู่ข้างท้าย (ประมาณปี ๔-๕) รถได้วิ่งผ่านไปตามถนนเพชรเกษมล่องไปทางใต้ คนขับเกิดหลับใน แต่ยังได้ยินเสียงแว่ว ๆ ว่าซ้ายพริบ-ซ้ายพริบ ดังอยู่ริมถนน ทันใดนั้นก็ดังโครม ๆ ใหญ่สะดุ้งตื่น รู้ตัวแล้วว่าชนแถวทหารเข้าแล้ว ไหงเป็นอย่าง

นั้นไปได้ เสียจากทำยไปถึงแถวกลางแถวแล้วรถพลิกคว่ำตั้งลำได้อู่ในคูน้ำข้างถนน ได้ยินเสียงทหารร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด คนขับเกิดสัญชาตญาณป้องกันตัวอย่างฉับพลัน จิตสั่งให้หลบหนีไปตั้งตัวก่อน เพราะได้ผ่านการรบกับเวียดกงมาแล้ว จึงนำยุทธวิธีมาใช้เมื่อเข้าศึกกรุก จงถอย ฯลฯ จึงบอกกับเก้าแก่ที่นั่งอยู่ข้างหน้าว่า “เก้าแก่อยู่ก่อน อ้าวอยู่จะถูกเหยียบ และติดคุกแน่ ๆ” ทันใดนั้นก็เผ่นหนีออกทางช่องกระจกหน้ารถทันที (กระจกแตกเป็นรูปพอดี) ส่วนเก้าแก่และลูกน้องนั่งงออยู่ในรถ (นึกถึงความช่วยเหลือต้องเสียเงินหรือติดคุกเท่าไรก็ไม่รู้ มันทำกูอีกแล้ว) ฝ่ายผู้คุมแถวได้ยินเสียงทหารในแถวร้องตะโกนรับกันมาเป็นทอด ๆ สั่งให้หยุด-หยุด พอรู้เรื่องเข้าเขาก็สั่งให้แถวหยุด กว่าจะหยุดได้วิ่งมาหลายสิบกิโล ทหารก็กรูกันมาที่รถคุมตัวเก้าแก่และลูกน้องไว้ รีบส่งทหารบาดเจ็บไปโรงพยาบาล แล้วจัดการแจ้งความที่โรงพักให้เจ้าหน้าที่มาสอบสวนที่เกิดเหตุเป็นการด่วน ปรากฏว่าทหารเสียชีวิตหลายคน และบาดเจ็บจำนวนหนึ่ง เกือบหมดแถว เจ้าหน้าที่ได้ตั้งข้อหาเก้าแก่เป็นคนขับรถโดยประมาทจะต้องดำเนินคดี เก้าแก่ปฏิเสธบอกว่า คนขับชื่อฉลอง มีลูกน้องเป็นพยาน ทางเจ้าหน้าที่สะกดรอยติดตามคอยตั้งจับกุมตัวนายฉลองฯ อยู่เป็นเวลานาน แต่ไม่ได้ตัว ทางญาติผู้ตายได้ตกลงยอมความโดยเรียกค่าเสียหายจากเก้าแก่ แต่เรื่องก็ยังไม่ยุติลงได้ ข้าพเจ้ารู้สึกนึกสงสารเก้าแก่ แยกเป็นแพะรับบาปแทนนายฉลอง มันขัดกับกฎแห่งกรรม จึงแนะนำให้ภรรยาบอกให้นายฉลองมาขอตัว รับสารภาพผิดจะได้รับโทษทัณฑ์ลดน้อยลง ขอให้ไปพบหลวงพ่อจรัญก่อน เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อให้พระคุณเจ้าได้แนะนำช่วยเหลือ แล้วก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ทหารที่เสียชีวิตด้วย แล้วภรรยาของนายฉลองได้ลากลับไป ข้าพเจ้าครุ่นคิดเป็นห่วงคิดว่าเรื่องคงจะเรียบร้อย เวลาได้ผ่านไปนานพอดู ภรรยาของนายฉลองก็เดินทางมาพบและได้บอกให้ทราบว่ามีได้พบเล่าเรื่องให้หลวงพ่อฟังพร้อมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตาย หลวงพ่อบอกว่า “อาตมาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นไร ขอให้สวดมนต์ทำบุญแผ่ส่วนกุศลไปให้คนตายแล้วกัน หลวงพ่อพูดแค่นี้” ขณะนี้สามีก็ยังไม่ไปมอบตัว เจ้าหน้าที่ก็ติดตามสืบเสาะค้นหาติดตามตัวอยู่ตลอดเวลา จนสามีไม่เป็นอันกินอันนอน เงินไม่มีใช้ครอบครัวเดือดร้อน เดินทางมาหาทำนาก็ต้องยืมเงินเขามาเป็นค่ารถในยามนี้-ขอพึ่งท่านด้วย ข้าพเจ้าได้ฟังก็สงสารและกลุ้มใจไปด้วย จำต้องปลดเปลื้องทุกข์ให้เมียของนายฉลองเท่าที่จะทำได้ไปก่อน และคิดว่าอย่างไรนายฉลองจะต้องยอมมอบตัวต่อเจ้าหน้าที่ไม่ช้าก็เร็ว ขึ้นหลบหนีมีแต่ตายลูกเดียว ต่อจากนั้นหลายเดือน นายฉลองได้แอบมาพบข้าพเจ้าและได้เล่าเรื่องคดีที่เกิดขึ้นว่า “ตอนแรกก็คิดจะมอบตัว เมื่อพบหลวงพ่อจรัญท่านบอกว่าไม่เป็นไร ผมก็เลยใช้วิธีเวียดกง หลบซ่อน เจ้าหน้าที่หมดกำลังใจติดตาม ฝ่ายญาติเจ้าทุกข์และเก้าแก่ได้ตกลงยอมความชดใช้ค่าเสียหายให้ ญาติ

ผู้ตายและผู้บาดเจ็บจำนวนหนึ่งทุกอย่างจึงลงเอยด้วยความเรียบร้อย ผมก็ต้องทำงานชดใช้หนี้แทนให้กับเจ้าแก้วจนกว่าจะหมด” ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจและดีใจกับเขา เป็นการสิ้นเคราะห์กันที่ แต่ข้าพเจ้าครุ่นคิดอยู่ในใจว่า คนทำผิดซึ่งหน้า น่าจะได้รับโทษทัณฑ์ แต่รายนี้ได้รับการยกเว้น หรือจะเป็นกรรมในอดีตที่เคยกระทำร่วมกันไว้ และมาชดใช้หนี้กรรมในชาตินี้ หรือนายฉลองมีความสามารถในการหลบหลีกซ่อนเร้น เจ้าหน้าที่ติดตามตัวไม่พบ และคดีจะสิ้นอายุความผสมกันด้วย สุดท้ายเจ้าแก้วช่วยคนเดียว ถือว่าเป็นกรรมร่วมสมัยต่อเนื่องจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน ท่านพระคุณเจ้าได้หยั่งรู้แล้วว่า **ไม่เป็นไร** เป็นการชดใช้กรรมคดีจึงยุติลงด้วยดี

จ. เมื่อกรูช่วยลูก

ข้าพเจ้าได้รู้จักคุณกรู ทรัพย์ทอง, ครูหนูนุ ทำนอง, คนสมพงษ์ โพธิ์ศรี และ ฯลฯ เป็นอย่างดี ได้ร่วมเป็นกรรมการร่วมประชุมกิจการพัฒนาวัดอัมพวันกันอยู่เสมอ จนมีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คุณกรูมีอารมณ์สนุกครึกครื้น พูดจาเปิดเผย มีอะไรก็เล่าสู่กันฟัง มีวาทศิลป์ ตลกขบขันโปกฮา เป็นที่สบอารมณ์ของพรรคพวก เป็นคนสนิทใกล้ชิดติดบริการขับรถให้หลวงพ่อยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะขึ้นเหนือลงใต้ กลางวันกลางคืน ดึกดื่น คุณกรูไม่เคยปฏิเสธรับใช้ด้วยความยินดี เต็มใจ จนมีความชำนาญ มีปฏิภาณไหวพริบพิจารณาสังเกตอิริยาบถท่าทาง เดิน ยืน นั่ง นอน การพูดจาของหลวงพ่อดีแต่ออกมาเป็นตัวเลขได้ เอาไปแทงหวยใต้ดินอยู่เสมอ มีทั้งได้ทั้งเสีย สรุปแล้วถึงจะเสีย หลวงพ่อก็มีค่าทิปรางวัลให้ในฐานะพลขับแสนดี ข้าพเจ้าได้ฟังก็อยากลองเสี่ยงดูบ้าง แต่ใจมันเตือนนึกถึงบทเรียนที่ผ่านมามีในอดีตมันไม่เคยรวยเพราะหวยใต้ดินเลย คุณกรูได้เล่าต่อไปว่า “มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อเรียกให้ขับรถมาพบที่วัด แล้วท่านพูดว่าจะไปธุระบ้านโยมใต้วัด จากนั้นจะเข้าตลาดสิงห์บุรี เมื่อผมขับไปที่บ้านโยมท่านทำธุระเสร็จแล้ว ก็ขับรถกลับมาจะผ่านวัดอยู่แล้ว ท่านกลับให้แวะวัดขอเปลี่ยนรองเท้าก่อน ผมก็ขับรถเลี้ยงเข้าวัด ความคิดมันผุดขึ้นมาทันทีเลยว่าให้ดูเลขรองเท้าที่ท่านถอดรองเท้าเก่าออก ผมก็พลิกหงายดูเบอร์จดเอาไว้ ท่านหยิบคู่มือ ผมก็รีบรับหงายดูเบอร์แล้วก็จำเอาไว้ ผมก็ขับรถยืมตลอดทางนึกในใจว่าหลวงพ่อดีเสียท่าเราแล้ว งวดนี้เจ๋งเป้ง **ไม่บอกใคร**” พวกเรานั่งฟังหัวเราะอหายนะ พอถึงวันลอตเตอรี่ออกฟังวิทยุประกาศปรากฏว่ามันกินสะบัดช่อ จอดไม่ต้องแจวเลยเชียวนะ

เมื่อไม่นานมานี้ ข้าพเจ้าไปวัดนั่งรอหลวงพ่อยู่ที่ห้องรับแขกชั้นล่าง ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ลอยมากระทบหูเขาบอกว่าใครฝันเห็นหลวงพ่อดีดีเป็นเลข ๗ เป็นเลขประจำตัวของท่าน เขาวิ่งกันถูกมาแล้ว เมื่อข้าพเจ้ากลับมาบ้านอยู่หลายเดือนก็ฝันเห็นหลวงพ่อกวักมือเรียกเข้าไปหา ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจคงจะได้พระ ปรากฏว่าท่านหยิบปลาอย่าง ปลาเกลือมาให้

ข้าพเจ้าก็รับไวทันทีในนั้นก็ตื่นขึ้นมา นึกถึงลูกศิษย์ใกล้ชิดของหลวงพ่อกุญแจได้เลขประจำตัวของท่านเป็นเลข ๗ ก็คิดในใจว่าจะซื้อลอตเตอรี่เลขท้าย ๗๘ แต่ตามแผงไม่มีขายเลยไม่ซื้อ งวดนั้นเลขท้ายบนออก ๘๘ โชคดีที่ไม่ได้ซื้อลอตเตอรี่และหายไต่ดิน จึงขอบอกญาติโยมว่าเลขประจำตัวท่านเปลี่ยนจากเดิมไปแล้ว อย่าคิดว่าเป็นเลข ๗ เสมอไปนะ

คุณครูสร้างฐานะตั้งตัวได้รวดเร็วเพราะความขยันอดทน ส่งเสียเงินทองให้ลูกได้รับการศึกษาดีกันทุกคน มีลูกบางคนสอบข้อเขียนได้ แต่ตัวเขาไม่ได้เกณฑ์ที่กำหนด มาปรึกษาพ่อให้ช่วยวิ่งเต้น คุณครูก็ไม่รู้จักใครขึ้นวิ่งจะเสียเงินเปล่า จึงนั่งคิดนอนคิดทั้งวันทั้งคืน ไม่เป็นไรเหวดตาตลใจนึกถึงม้าแข่ง มันมีการถ่วงน้ำหนักเท่านั้นแหละ คุณครูก็ส่งข้อมูลเข้าคอมพิวเตอร์ออกมาทันที ผลที่ออกบอกวิธีดำเนินการเป็นขั้นตอน เมื่อนำไปประยุกต์ใช้ปรากฏว่าได้ผลสำเร็จตามคาดหมาย คุณครูเอามือป้องปากกระซิบกับข้าพเจ้าว่า “ผมบอกเศรษฐ. ได้คนเดียวนะ เพราะรักจึงบอกให้” ขอให้คุณครูจงไปดีในสุคติภพเถิด

ส่วน อาจารย์หนูน ทำนอง เป็นบุคคลสำคัญมีความสามารถรอบตัวทุ่มเททั้งกายใจ มีความเสียสละอดทนช่วยเหลือกิจการงานพัฒนาวัดมาตั้งแต่ต้น นับว่าเป็นกำลังช่วยเหลือหลวงพ่อดลอดเวลา เหมือนเงาติดตามตัวทุกฝีก้าว เป็นเลขขาประจำตัวทั้งร่าง-โต้ตอบ-ติดตาม-ประสานงานการประชุม-ต้อนรับ แล้วงานประจำก็คือสอนลูกศิษย์ งานหลวงก็ไม่ขาดงานวัดก็ไม่เสีย ไม่เป็นไรยังได้มรรคผลกุศลส่ง ข้าพเจ้าก็ขอแสดงมุทิตาด้วยใจจริง

จ. ถูกนิมนต์เจิมโรงฆ่าสัตว์

ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องของคุณครูแล้วก็เลยนึกถึง คุณเจือ ศรีนาค มีความสนิทสนมกันมาก ขยันเดินทางไปหาข้าพเจ้าที่บ้านพักลพบุรีเสมอ มีเรื่องฝากลูกหลานไปเวียตนาม วันหนึ่งคุณเจือได้พูดเรื่องการนิมนต์พระไปในงานต่าง ๆ ถ้าเป็นงานมงคลไม่ขัดต่อศีลธรรมแล้วเป็นการดีมาก ถ้านิมนต์ไปทำพิธีอัปมงคลแล้วจะมีแต่จะทรุดลง ข้าพเจ้านั่งฟังดู เอเข้าทำดี จึงได้ซักถามคุณเจือว่า “ช่วยซักตัวอย่างมาให้ดูทีซี ที่ว่าไปงานอัปมงคลมันงานอะไรกัน” คุณเจือได้สาธยาย (พร้อมทั้งแข่งทั้งดำไปในตัวเสร็จ) สรุปใจความว่าได้มีเจ้าของโรงงานฆ่าสัตว์ นิมนต์หลวงพ่อกุญแจไปงานพิธีเปิดโรงงานฆ่าสัตว์ แล้วก็ขอให้เจิมป้ายโรงงานให้ด้วย “แล้วหลวงพ่อกุญแจไปหรือเปล่าละ” “ท่านต้องไปเพราะเจ้าของจะจาง เขาหนีถือท่านอยู่แล้ว” “เออ แล้วกิจการของเขาเจริญไหมละ” “มันเปิดทำอยู่ได้ไม่เท่าไรก็ล้มเปลี่ยนกิจการไปเลยก่อนจะเจิมหลวงพ่อบริการคาถาบทไหนก็ไม่รู้ มันมีอย่างไหนอยู่ดีไม่ดีมันจะให้พระศีลขาดเสียแล้วไหมละ” ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วก็นึกขำอยู่ในใจ แต่ต้องอภัยบางคนเขาไม่รู้ซึ่งนึกว่าไม่เป็นไรคงเป็นเรื่องธรรมดา เพราะมันเป็นอาหารของมนุษย์ จะเปรียบเทียบเรื่องพระสังข์

ทอง เจ้าเงาะป่าบ้าใบ้ รูปร่างในเป็นทองหาปลาได้เก่งกว่าลูกเขยคนอื่นด้วยการอธิษฐานจิต เอาเงาะปลาที่จะถึงที่ตายแล้วเท่านั้น (ปลาก็กระโดดขึ้นมาเอง) คงจะเข้ากันไม่ได้แน่ จะรับแต่วัดแก่ ๆ ไกลตายแล้วมาฆ่าก็คงไม่มีใครกิน หลวงพ่อไม่มาก็ไม่ได้ จะขัดใจกัน จะปฏิเสธไม่วางก็ไม่เข้าที่ เพราะในสมุทบันทึกไม่มีรับรายอื่น จะผิดศีลอีกมันทั้งขึ้นทั้งล่อง ครั้นจะให้พรกิจการโรงฆ่าสัตว์จงเจริญยิ่ง ๆ ขึ้น ท่านก็กลัวพากันกลิ้งลงสู่นรกโลกันต์เป็นแน่แท้ หรือบางคนชอบก็ไม่ใช่ไรจะได้มีประสบการณ์มาแล้วสู่กันฟังก็ดีเหมือนกัน

ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมณฑลเป็นพระสุปฏิปันโน มีอภิญญาวาจาศักดิ์สิทธิ์ ท่านใช้คำพูดเป็นคำกลาง ๆ ว่า **ไม่เป็นไร** อยู่เสมอ ผู้ฟังก็มีความสบายใจไม่ต้องคิดพะวงห่วงใยอะไรมากนัก ในขณะที่เดียวกันกับพระคุณเจ้ายังให้คำแนะนำปฏิบัติแก้ไขให้เหมาะสมกับเรื่องที่เกิดขึ้น จากร้ายให้กลายเป็นดี จากหนักให้เป็นเบา จากเบาให้หายเลย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติตนและเจ้ากรรมนายเวรเป็นสำคัญ

เรื่องที่ ๙ รอยกรรมจากเวทนา

พล ต. วสันต์ พานิช

ในการตรวจโรคประจำปีของายทหารผู้สูงอายุ ณ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า เมื่อ ๑๗ มี.ค. ๓๘ นั้น ข้าพเจ้าพร้อมด้วยภรรยาได้ไปตามนัดหมาย และได้มีโอกาสพบปะ ทักทายพรรคพวกเอนฝูงกันตามธรรมเนียม แต่ละคนมีการเปลี่ยนแปลงในสังขารร่างกาย มากบ้างน้อยบ้างย่อมเป็นไปตามพระไตรลักษณ์ อันได้แก่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีใครจะ หลีกเลี่ยงได้ ข้าพเจ้าได้เห็นเพื่อนรักสนิทสนมกันมาตั้งแต่ยังเป็นนักเรียนเตรียมทหาร เป็น คนร่างสูงงามสง่าไบหน้าคมขำ นิสัยอ่อนโยมเรียบร้อยตามใจเพื่อน แต่คราวนี้มาแปลก สวม หมวกจ็อกกีปิดรอยบุ๋มลึกที่กระโหลกศีรษะแถบด้านซ้าย จึงได้ถามสาเหตุความเป็นมาพอ สรุปลงได้ความว่า

เขาเดินรดน้ำต้นไม้ในบ้าน บังเอิญลื่นหกล้มศีรษะฟาดพื้นกระโหลกศีรษะแตก หมอ ทำการรักษาผ่าตัด เพิ่งออกจากโรงพยาบาลมาได้เกือบเดือน เมื่อทุกอย่างเป็นปกติดีแล้ว จะต้องทำศัลยกรรมตกแต่งใส่กระโหลกเทียมต่อไป ข้าพเจ้านึกสังหรณ์ใจจึงได้ถามว่า “ตั้งแต่ เล็กจนโตมาสู่วัยเกษียณอายุเพื่อเคยทำบาป ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาบ้างหรือเปล่า” เพื่อนได้พูด ออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือว่า “สมัยยังวัยรุ่นเป็นนักนิยมไพรเข้าป่าล่าสัตว์ มันเป็นเกมกีฬา ของพระราชฯ เสี่ยงภัยฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง นอนกลางดินกินกลางทราย ผู้ใดยิงสัตว์มาได้ถือว่าเป็นผู้พิชิต ยกย่องเป็นมือหนึ่ง อ้ายรุ่นน้องมันรบเร้าให้พาไปล่าสัตว์บริเวณเขาภูพาน ใจเรา

มันชอบอยู่แล้วก็รับปากนัดหมายออกเดินทางไปยังที่หมายนั้น” เพื่อนทำหน้าที่เสิร์ฟ ๆ พูดไม่ค่อยออก ข้าพเจ้าถึงกระตุ้นเตือนว่า “แล้วอย่างไรล่ะเพื่อนพูดต่อไปซิอยากจะรู้” เขาได้พูดต่อไปว่า “เมื่อพวกเรามาถึงเชิงเขาภูพาน ได้ตั้งแคมป์บริเวณทำเลที่เหมาะสมแล้ว พอตกลงกลางคืน พวกเราก็เดินออกซุ่มยิงสัตว์

บังเอิญเห็นกวางตัวใหญ่เดินผ่านหน้าในระยะยิง จึงเอาลูกปืนบรรจุประทับยิงไป ๑ นัด ปรากฏว่าถูกขาขวาหลังล้มลง มันเดินไม่ได้ อ้าวเขาไปดูเห็นแล้วหน้าสงสาร อยู่ก็ทรมาน จึงหยิบกระสุนบรรจุเป็นนัดที่ ๒ แล้วเล็งยิงไปที่บริเวณหัว มันก็ตายสมความตั้งใจเรา เหตุการณ์ที่ได้ยิงกวางในครั้งนั้น มันเป็นภาพสะท้อนมาถึงผลกระทบของเราในปัจจุบัน ลือเคยบอกเล่าให้อ้าวไปหาหลวงพ่ोजรรณานหลายปีแล้ว ก็ยังไม่มีเวลาไปเลย จนเกิดเหตุหกล้มจึงนึกขึ้นได้” ข้าพเจ้ามีความสงสารเพื่อ ยังนึกถึงกฎแห่งกรรม จึงพูดว่า “อาจจะเป็นวิญญูณ กวางตัวนั้นตามมาอาฆาตเล่นงานก็เป็นได้ ถ้ามีเวลาก็ควรไปกราบเรียนปรึกษาหารือหลวงพ่ोजรรณ เพื่อขอรับคำแนะนำแก้ไข หากมีโอกาสอำนวยควรอยู่ปฏิบัติธรรม จะได้รู้เจ้ากรรมนายเวรนั้นเป็นใคร จะได้อุทิศส่วนกุศลและขอโทษกรรมกันเลย” เพื่อนพยักหน้ายอมรับรู้ แต่เขาจะไปหรือไม่แล้วแต่กรรมของเขาเอง ข้าพเจ้ามีความใกล้ชิดกับเพื่อนคนนี้พอสมควร ในสมัยที่เขารับราชการอยู่ จ.สระบุรี เขาได้สูญเสียลูกชายวัยน่ารักไปคนหนึ่ง พ่อแม่ไปทำธุระนอกบ้าน ปล่อยให้ลูกอยู่ตามลำพังเล่นซนหากับลูกเพื่อนบ้าน เมื่อเขากลับจากธุระเข้าบ้านไม่เห็นหน้าลูกชาย จนมืดค่ำก็ยังไม่กลับมา จึงได้ออกตามตามหาตามบ้านเพื่อนฝูงก็ไม่ มีใครพบเห็นลูกชายสักคน วันรุ่งขึ้นนึกเฉียวใจ จึงเอากุญแจไขเปิดกระโปรงท้ายรถโฟล์ค สวาเกนท์ ภาพที่เห็นคือลูกชายของตัวเองขดตัวตายเพราะไร้อากาศหายใจ สังกลิ้นเหม็นอบอวล นำความเศร้าโศกเสียใจแทบขาดใจมาสู่หัวอกของพ่อแม่เป็นอย่างมาก ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นคือ เปิดกระโปรงท้ายรถทิ้งไว้ เด็กกำลังเล่นซนหากันอยู่เลยหลบเข้าไปพร้อมปิดฝากระโปรงทำให้เพื่อนหาไม่พบ ได้จบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ ทรมานใจเป็นที่สุด ไม่เพียงแต่แค่นี้ กรรมยังได้ติดตามมาเล่นงานเขาอย่างหนักดังกล่าวแล้วข้างต้น ส่วนฐานะความเป็นอยู่เป็นผู้มีอันจะกินอยู่ในขั้นเศรษฐีย่อย ๆ ครอบครัวหนึ่งทีเดียว เมื่อพวกเราได้ตรวจร่างกายกันโดยทั่วหน้าแล้วก็แยกกันกลับ ข้าพเจ้าก็ได้มีความนึกคิดเรื่องดังกล่าวค้างไว้ในหัวใจ แต่อย่างใดเลย

ต่อมาเช้ามีตะวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าตื่นนอนประมาณ ๐๔.๐๐ น. เริ่มปฏิบัติธรรมเดินจงกรม ๑๐ นาที แล้วนั่ง ๑ ชั่วโมง ต่อจากนั้นเหยียดคู้นอนปฏิบัติประมาณ ๑ ชั่วโมง ในขณะที่นั่งไปได้ไม่นานนัก จิตใจเริ่มมีอุปาทานคิดฟุ้งซ่านได้กำหนดจิตหนอ ๆ เมื่อจิตสงบก็กำหนด พองหนอ ยุบหนอ ตามขั้นตอนอยู่พักใหญ่ เริ่มเกิดเวทนาปวดบริเวณนี้หัวแม่เท้า

ซ้ายเป็นพัก ๆ ข้าพเจ้าจึงกำหนดปวดหนอ เฟ่งไปหัวแม่เท้า นั้นมันยิ่งปวดหนัก ปวดหนัก
แทบทนไม่ไหว มีความรู้สึกเหมือนจะมีอะไรใต้บริเวณเท้าอยากจะลืมตามดูก็กลัวจะผิดกฎ
ความคิดผุดขึ้นมาเตือนสติ จำได้ว่าหลวงพ่ोजรรณูได้สอนไว้ว่าให้กำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ
เข้าไว้มันจะปวดหนักทนไม่ไหวให้มันตายไปเลย พอมันแตกโป่ง ก็หายปวดทันที มันเป็นกล
ลวงเป็นภาพมารยามันไม่ตายหรอก ข้าพเจ้าเลยมีกำลังใจแกล้งประชดกำหนด ปวดหนอ
หนักขึ้น ๆ แต่คิดในใจก็อยากจะเลิกเพราะไอ้ปวดเหลือเกินแล้ว มีเส้นเลือดกระตุก ๆ อยู่
แถวหัวแม่เท้าไปมา ครั้นจะเลิก สติก็ย่ำเตือนอีกให้ฝืนใจทนจึงจะสำเร็จ อย่าทำเหยาะ ๆ
แหยะ ๆ อีกร้อยปีก็ไม่สำเร็จเสียเวลาเปล่า นี่ปฏิบัติธรรมมาหลายปีแล้ว เพียงทำจิตให้สงบ
ยังไม่ได้ผลอย่างใดเลย แต่ใจหนึ่งก็อยากจะรู้ ผลตัวลืมตามดูนาฬิกาปลุกเหลือเวลาอีก ๑๐
นาที จะครบ ๑ ชั่วโมง เลยต้องรีบหลับตาต่อสู้กับเวทนาใหม่ คราวนี้ได้ผล ความปวดได้ลด
น้อยถอยลงตามลำดับจนเข้าสู่ปกติ เมื่อกะดูว่าครบ ๑๐ นาทีแล้ว จึงดำเนินการเหยียด-คู้-
นอน และแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลในที่สุด แล้วเข้าห้องน้ำชำระร่างกาย เดินทางไปตลาดตัก
บาตรทุกเช้าเป็นกิจวัตร ไม่มีการปวดขาแต่อย่างใด ก่อนใส่บาตรข้าพเจ้าถอนร้องเท้าผ้าใบ
เมื่อมองลงไปเห็นคราบเลือดปรากฏอยู่หัวแม่เท้าซ้าย ทำให้นึกสับสนสงสัยว่า เหตุอันใด
หนอจึงเป็นเช่นนี้ได้ แต่ก็รีบใส่บาตรไปก่อน ส่วนปัญหาเอาไว้พิจารณาตรวจสอบต่อไป
ข้าพเจ้าเดินกลับแวะร้าน เจ็ดดำ (มีจิตเป็นกุศลปฏิบัติธรรมตามสำนักต่าง ๆ เป็นประจำ) จึง
ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แกฟัง ก็ได้รับคำตอบคลายความข้องใจเป็นเรื่องของเวทนาย่อม
ปรากฏออกมาในภาพต่าง ๆ กัน กรณีเลือดตกยางออกมีไม่มากนัก เมื่อข้าพเจ้าได้กลับเข้า
บ้าน จึงสำรวจตรวจสอบบริเวณเตียงที่นอนว่าจะมีรอยเลือดติดตามขอบเตียงหรือของโต๊ะ
หรือไม่ ปรากฏว่าไม่มีร่องรอยใด ๆ ที่จะอ้างตำแยผลที่เกิดขึ้นนี้ เนื่องจากนอนฝันไม่รู้ตัว ทำ
ไปโดนขอบเตียงหรือโต๊ะแต่อย่างใดเลย เมื่อพิจารณาบาดแผลมีขนาดเล็กเท่าหัวไม้ขีดไฟ
ไม่มีอาการปวด แล้วยุบแห้งไปเองภายใน ๒-๓ วัน จึงเป็นรอยแผลรอยกรมประทับไว้ดู
เตือนสติในอดีตที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ทำกรรมไว้หลาย ๆ อย่าง เช่น ยิงนก ตกปลา ต้มอึ่ง
คางคก (หน้าฝนมันร้อง นอนไม่หลับ) ฆ่าแมลงสาบ มด ปลวก เราเห็นมันเป็นสัตว์ขนาดเล็ก
ไม่มีความหมาย แต่มันมีอำนาจลึกลับเล่นงานเราได้ทีเดียว ข้าพเจ้ายังมีความตั้งใจในเรื่อง
เวทนา จึงได้หยิบหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ (เล่ม ๒) มาอ่านบททวนดู ท่านหลวง
พ่ोजรรณูได้บรรยายวิธีสู้เวทนาเมื่อ ๒๘ ส.ค. ๒๕ มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า

“มีรูปมันจึงมีเวทนา เกิดสังขารปรุงแต่งมันจึงปวด ปวดแล้วกำหนดว่า ปวด
หนอ ปวดหนอ ยิ่งปวดหนัก จะรู้ว่าเวทนามันเป็นอย่างไร ตัวธรรมะอยู่ที่นี้ ตัว
ธรรมะอยู่ที่ทุกข์ ถ้าไม่ทุกข์จะไม่รู้ริยสัจ ๔ ปวดหนอเป็นทุกข์ประจำให้เห็นธรรมะ

พอมันจะแย่วาหนามา เราจะหายได้เลยว่าอีก ๑๐ นาทีถึงซึ่งโมง ปวดหนักเข้า หนักเข้า แดกเลย มันจะหายปวดทันที” การเกิดเวทนาของข้าพเจ้าช่างสอดคล้องต้องกันตรงกับคำบรรยายของหลวงพ่อจรัญดังกล่าว มาเสียทำตอนลืมหัดดูเวลานี้เอง จำต้องปฏิบัติฝืนใจตามระเบียบ กฎเกณฑ์อย่างต่อนิ่งไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งคงได้ผลสมปรารถนาเหมือนก้าวขึ้นบันไดไปทีละขั้นสู่ที่สุดสุดยอด หรือเรียนหนังสือไปเรื่อย ๆ จากชั้นอนุบาลสู่ชั้นประถมไปสำเร็จชั้นมัธยมโดยไม่รู้ตัว นี่แหละด้วยอำนาจแห่งความเพียรพยายาม อย่าทำตามใจแบบไทยแท้ มันจะแพ้เวทนาพลาดทำริบลงสู่อบาย กลายเป็นบุคคลกำไม่แบ (ปล่อยวาง) แห่อยู่ในอเวจี พระคุณเจ้าช่วยไม่ทันแล้วแหละ

ต้องฝืนใจ ต้องฝืนใจ ถ้าไม่ฝืน ไม่สำเร็จหนอ เตือนใจหนอ.